

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

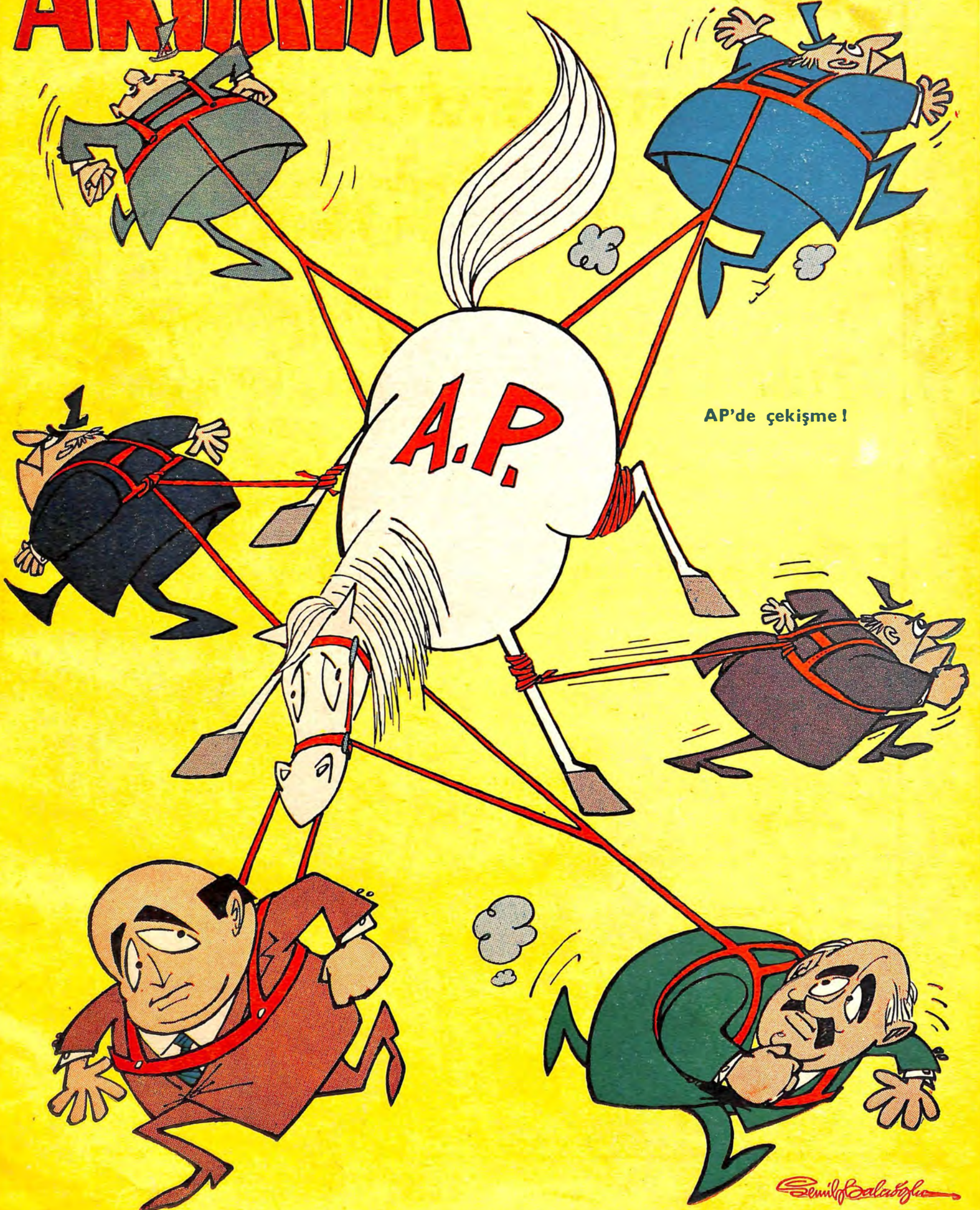
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

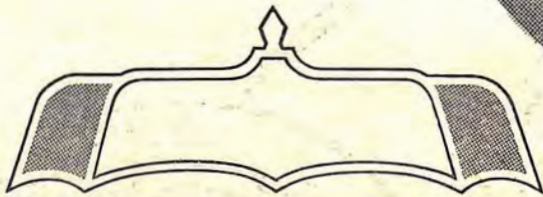

Bir sosisl  sandvic bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg içmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece - gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluęu gideren...
g   veren Tuborg.
O neřeye neşe katan Tuborg.
O harika, o eřsiz Tuborg...

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 3 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Ocak 1970

NAHOŞ SADÂ'LAR...

ÇEVRESİNE güzelliğiyle ün salmış bir hanımdan söz açılmıştı.

— Çok bozuldu.. dedi birisi.
— Nasıl?
— Çöktü birdenbire, gözlerinin ferri kaçı.

Ve sonra eski halini anlatmaya başladı hanımın:

— Bundan, çok değil, yedi-sekiz yıl önce görseydiniz, şaşardınız. Teneinin içinde sanki bin mumluk bir ampul yanar gibiydi. Işıklı ceylân gözleri vardı. Saçları, eskilerin lepiska dediği soydandı. İncecik bilekleri üstünde bir Arap kırsığı gibi sekerek yürürdü. Her an canlı, her an taze...

— Şimdi nasıl?

— Sanki o gitmiş, başka biri gelmiş yerine...

Gençler çoğunlukla dünyanın nasıl değiştiğini farkedemez. Hayatın filmi çocuklukta rölanteri giderken, orta yaşta birden hızlanır. Saatler saatlerle, günler günlerle, yıllar yıllarla yarışa çıkmış gibidir. İnsan gittikçe süratlenen bir trenin penceresinden seyretmeye başlar çevresini...

— İkinci Dünya Savaşının ilk yıllarında.. diye başlar söze...

— Geçen hafta.. dercesine tabii ve sakın...

Oysa İkinci Dünya Savaşının ilk yıllarından bu yana otuz sene geçmiş.

Yâni bir ömür...

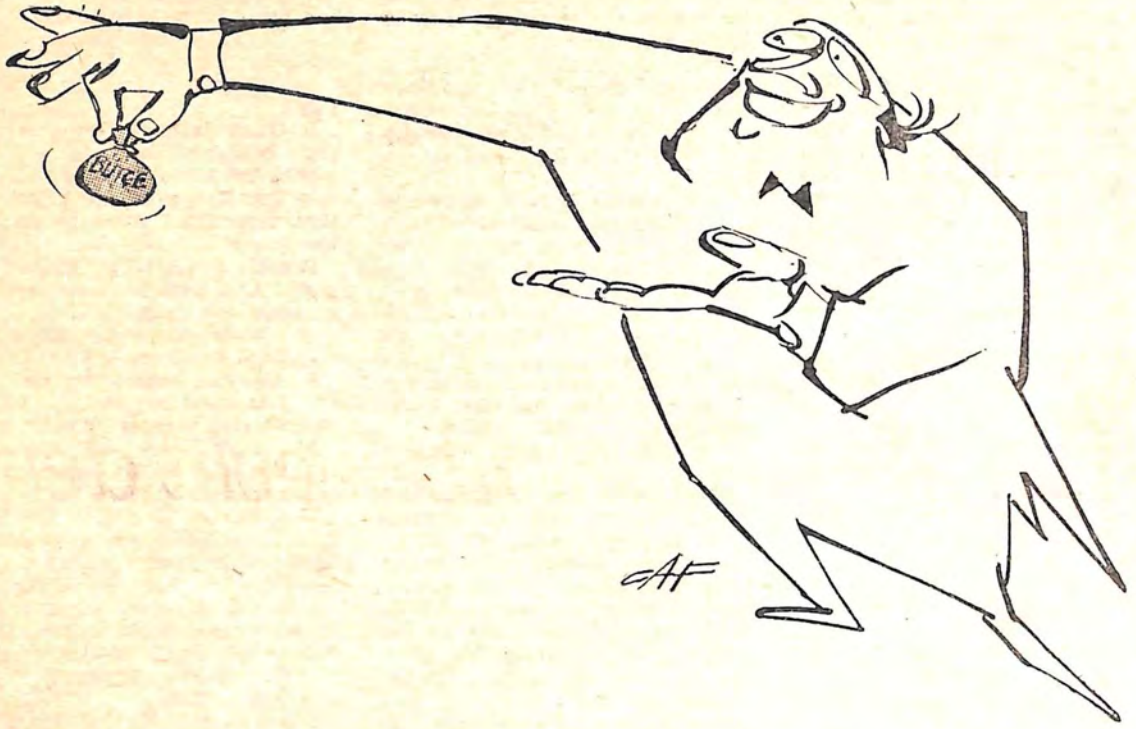
Bir ömrün içinde her şeyin eskidiğini, yıprandığını, çürüdüğünü ve hiçbir şeyin olduğu yerde kalmadığını görürsünüz.

Bir güzel kadını yel üfürüp su götürmüştür..

Bir çocuk gitmiş, yerine bir adam gelmiştir..

Çocukluğumuzun arkadaşları iltiyarlanmış, arkadaşlarımızın çocukları adanmış, gelinlik kızlardan olgun analar yetişmiştir. Sokaklar eski sokaklar değildir artık... Biz okula giderken yeni yapılan bina, eskimıştır. Üstünde top oynadığımız koskoca sokak daralmıştır. Kösedeki bakkal dükkânı yoktur yerinde... Köşkerlerin aralarını apartmanlar doldurmuştur. Sabah akşam kosmaca, körebe, birdirbir, köşekapmaca oynadığımız arkadaşımızı yolda görsek ta-

Bütçe müzakereleri sırasında ortaya atılan fındık yolsuzluğunun aslı çıkmadı. — Gazeteler —

— Görüyorsunuz ya, fındık kabuğunu doldurmaz!..

niyamayız:

— Merhaba!
— Merhaba!
— Tanıyamadınız galiba?
— Affedersiniz gözüm ısıyor ama..
— Yahu ben Şevket!..
— Oooo, Şevket, sen ha!

Kucaklaşma, öpüşme, sevinç çığlıkları, şaşkınlık sadâları niçin? Eski arkadaş içinse, çoktan kaybolmuş o... Yeni bir kişi var şimdi karşınızda... Ne bilya oynayabilir, ne körebe, ne köşekapmaca... Eski arkadaşlıklar, eski arkadaşlarla birlikte hâfızanın loş bir köşesinden bugüne çağrılrsa da kaç para eder? Ne siz eskisi gibisiniz, ne de onlar...

Her şey değişmiştir.

Ve galiba evrenin en büyük yasasıdır bu... Her şey değişecektir. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler, denizler, karalar, dağlar, nehirler, yıldızlar, güneşler... Her şey. Yanardağ yavaş yavaş sönecek, deniz kayayı yavaş yavaş yıyacak, iklimlerden yıldızlara

kadar dört bir cihanın üç boyutunda durmadan değişecek her şey... Ve bu değişim içinde aynaya baktığınız zaman Cahit Sıtkı Tarancı'nın şiirini söyleyeceksiniz bir yaştan sonra: «Neden böyle düşman görünürsünüz,

Yıllar yılı dost bildiğim aynalar.» Nasıl olmuştur da konuşmayı bilmez bebekken konuşmayı bilir çocuk oldunuz, diller konuşur adam oldunuz, nasıl oldunuz da baba oldunuz, dede oldunuz, ana oldunuz, nine oldunuz?

Evet, dünyada tek gerçek var: Her şeyin değiştiği gerçeğidir bu...

Sadece özel hayatımızda mı?

Hayır!

Nerede Abdülhamit şimdi? Yıldız Sarayının salonlarında hangi gölgeler dolaşır? Sultan Reşat'ın hayâli nereye saklanmış? Menderes nelerde? Park Otel'de akşamüstü rakısı bir parça beyaz peynir ve domatesle içen eski Başbakan şimdi ne yapıyor?

Geçenlerde Bayar, dokuz yıldan beri ilk defa Çankaya'ya çıkıp, içinde on yıl oturduğu köşke uzun uzun bakmış...

Nerede o saatler şimdi? Nerede o günler?

Her şey değişecek ve herkes savaçak nöbetini... Adalet Partisinin iktidar koltuğunda oturan genç Süleyman Demirel'in iktidara geçişi daha dün gibi geliyor, ama dördüncü yılını doldurup beşinciye girdi...

Ama ne giriş?

Yolsuzluk dosyaları bir yandan.. Kubilây olayları bir yandan...

Bizden kendisine dost tavsiyesi:

O koltukta hep oturacağını gibi değil, o koltuktan yarın ayrılacakmış gibi değerlendirsin olayları... Zira günler o kadar çabuk geçiyor ve her şey o kadar çabuk değişiyor ki.. «Kubbe» de «baki» kalan sadece bir sadâ...

Bâri o «sadâ» nahoş olmasın!..

AKBABA

Akbaba'nın Yeni Yıl Programı

Sevgili Akbaba okurları, Akbaba, Aralık ayının ilk haftasında kırksekiz yaşına bastı. Kırksekiz yılın başı ile sonunu bir cümlede çizelim:

İlk sayımız çıktığı gün, Dolmabahçe Sarayında Halife vardı. Bugün, Çankaya Köşkinde beşinci Cumhurbaşkanı var.

Akbaba'yı bunca yıl sizin sevginiz yaşattı. Bizim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç almıştır, cesaret almıştır, şevk almıştır.

Kırksekizinci yaşına basan Akbaba, yeni yıla birçok yeniliklerle girmek için hazırlıklarını tamamlamıştır.

Muzaffer İZGÜ'nün bir yıldan fazla çalışarak Akbaba için yazdığı «ZİKKİMİN KÖKÜ» adlı romana geçen haftaki Yılbaşı sayımızda başladık. «ZİKKİMİN KÖKÜ» gerçekten beğenerek okuyacağınız bir roman, çev-

resi ile acı-tatlı nüktesi ile tam bizim romanımızdır.

FANTOMA İSTANBUL'DA

Heyecan, hareket, nükte dolu bu yeni Resimli Romana gelecek sayımızda başlıyoruz.

«FANTOMA İSTANBUL'DA»nın nasıl doyum olmaz bir heyecan ve mizah şaheseri olduğunu anlatabilmek için müjdeleyelim:

Suavi SÜALP'in zeki, nükteli fırçasından çıkıyor! Başından sonuna kadar heyecanla ve gülererek okuyacağınız bu resimli romana gelecek hafta başlıyoruz.

DÖRT FIRÇADAN

Akbaba, Türkiye'de neşenin sembolüdür. Neşe ise her yaştan ve her sınıftan insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir.

Memuru, öğretmeni, öğrencisi, işçisi, poli-

tikacısı, doktoru, berberi, şoförü, genci, yaşlısı, kadını, erkeği ile her yaştan ve her baştan insan Akbaba'nın okuyucusudur.

«BİZİM TAKIM»ın dört ünlü karikatürcüsü her hafta «mesleklerle» göre bir panorama sunacaklar.

Ve nihayet büyük yeniliğimiz:

NELERE GÜLÜYORLAR?

— İnsan güldüğü kadar insandır —

Ekmek gibi, peynir gibi, hava gibi, su gibi, biraz tebessüm, biraz kahkaha insanlara lüzumludur. Fakiri, zengini, genci, yaşlısı her insan güler, gülmek ister.

Her bölgede Halk nelere gülüyor?

Bütün okurlarımızı ilgilendirecek büyük yeniliğimizin tafsilatı gelecek sayılarımızda...

Beslenme Eğitimi

BİZİM ilkokullarda çocuklara günde bir bardak süt verilir. Bunun adı (Beslenme Eğitimi) dir. Çocuk bu bardakla sütü, maşallah beslenir de beslenir. Birinci devrede beş kilo, ikinci devrede on kilo alarak olur bir pehlivan. Allah pis nefeslerden esirgesin yavruçukları... Bu bir bardağın içinde, vitamin vardır, kalori vardır, yağ vardır, protein vardır. Vardır oğlu vardır. Süt değil, kimya...

Yine bu bir bardak sütün telâsı o kadar çoktur ki okullarımızda, anlatmakla bitmez. Gelgelelim bizim çocuklar bu sütleri, acı şuruptan zor içen, kininden zor yutarlar... Onlar içerken yüzlerine bakacakmış, içtiğinin her yudumu zehir, zemberektir sanki... Ama o gözünü sevdiğim eğitim sözcüğü yok mu, evvelallah dağları düz, düzleri dağ eder... Neler anlatmazlar bu süttozları için!

«Efendim, süttozu deyip de geçmeyin, bunu kaynatması, pişirmesi mesele...»

Arkasından illere bir yazı: «Efendim, birer eleman gönderin Ankara'ya, süt nasıl kaynatılır öğretelim!»

İllerden giden kaynatma elemanları, onbeş günde bu sütün nasıl kaynatılacağını öğrenip geldiler. Bu kez, ilden bir yazı:

«Efendim, okulunuzdan bir öğretmenin, falan günler, falan saatler arasında, falan okuldaki, süt kaynatma kursuna katılmasının temini...»

Bizim müdür gelen yazıyı okuduktan sonra:

— Seni gönderelim de, kaynat biraz orada! dedi.

Boynumu bükttüm. Her okuldan bir öğretmen, tam dört günde süt kaynatmasını öğrendik. Uzman arkadaş, ilk günü kazan dersi verdi bize:

— Bakın arkadaşlar, bu kazan! — Heye vallaha, kazanmış be! Görebilir miyiz uzman bey!

— Tabii efendim, içi kalaylı, dışı keşaysız, iki kulplu, dört yüz bardak süt alan bir kazan. Arkadaşlar, süt kazanı deyip de geçmeyin, bulgur kazanıyla, çamaşır kazanıyla, kalorifer kazanıyla arasında fark çoktur. Şimdi bu kazanı tetkik edelim arkadaşlar. Üstü açık, altı kapalı...

Ateşe alt tarafı konur.

— Vay anasını, açık tarafı konmazmış be!

— Arkadaşlar, kulpları halis pirinçten. İki kulpun, perçinleri hariç, net ağırlığı, üç kilo, 375 gramdır...

İlk günü kazan lafı dinleye dinleye kafamız kazan oldu. Oysa ki, bizim evdeki su kazanından, termosifondan hiç farkı yoktu.

İkinci günü ocak...

— Arkadaşlar, ocak mühimdir. Gerçi biraz köfteci ocagını andırıyor ama, farklı değil mi arkadaşlar? Efendim, şu bacası, şu sacayağı...

Baca ve sacayağı hakkında tam sekiz saat konuştu uzman efendi.

Üçüncü günü sıra, süttozu torbasının nasıl açılacağına geldi. Öğle oldu, biz hâlâ torbayı açamadık.

— Arkadaşlar, şuradan tutulur, sol el şuraya, sağ el buraya konur, karnın içeri çekilir, göğüs dışarı çıkarılır, derin bir nefes alındıktan sonra, şu tarafından tutularak, torbanın ağzı şu yana doğru açılır...

Çok şükür akşam üzeri torbayı açabildik.

Dördüncü günü, «Süttozunun özellikleri» adlı bir konferans tutturdu bizim yemiyeli uzman. Eh yani o kadar olur... Neymiş de bu süttozu bizim haberimiz yokmuş yahu!... Nerde o veremiller, nerde o bir deri bir kemik olanlar, koşun be kardeşim, yiyin şu tozdan bir kaşık için şu süttten bir bardak... 77 derde devâ, 777 derde şifa...

Dört günde söylenen 32 saatlik sözün özeti şu: Toz önceden bir kapta eritilecek ve kaynamakta olan kazanı ağır ağır boşaltılacak. Ama bizim uzman hemencecik döküyordu süttozunu kazanın içine, çaçalar, tivistler, lokomotifler yapa yapa döküyordu...

Okulda müdür sordu: — Nasıl, öğrenebildin mi kaynatmasını?

— Vallahi pratiğini öğrendim hocam. Şayet uzmanın yaptığı gibi yapacak olursak, biz bu sütü ancak haftada bir içirebiliriz çocuklara.

— Aman sen bilirsin Bak şu yazıya!

«Beslenme Eğitimi» gereken önem verilecek, müfettiş arkadaşlar

da bu konu üzerinde hassasiyetle duracaklar.»

Fakat, ne kazanımız vardı, ne bardağımız, ne de ocagımız... Çocuklara:

— Kimin evinde boş kazan var? diye sordum.

Bir bulgur kazanı getirdiler ki, bizim şişko uzman beyi içine koyan rahat rahat kaynatırsın.

— Bulun bakalım şuradan üç taş! Odun da getirin!

— Öğretmenin çamaşır mı yıkayacağız?

— Haydi bakalım herkes evinden birer bardak getirsin!

Sütü bir saatin içinde pişirdim.

— Çocuklar, şimdi Beslenme Eğitimi yapacağız. Birer bardak süt içeceksiniz!

Çocuklarda bir sevinç ki demeyin gitsin! Ama sevinçleri sütü beraber kursaklarında kaldı:

— Efendim, bu sahiden süt mü?

— Tabii çocuğum.

— Ama tadı benzemiyor ya.

— İçin çocuklar için!... Sıhhal, neşe, kuvvet kaynağı olan bu süt...

Ben bırakıyorum süt övgüsünü, müdür alıyor, müdür bırakıyor, diğer öğretmenler alıyor:

— Çocuklar bu süt, zihinlerinizi açacak, içgenin alanını daha iyi kavramanıza yardım edecek...

— Öğretmenim, Şükür kustu!

— Susun bakalım, o süttten kusmamıştır. Sabahleyin aç karnına soğuk su içtin değil mi Şükür?

— Yok efendim, içmemiş.

— İçmiş içmiş...

Şükür'ü, yedi öğretmen yedi yandan sabahleyin soğuk su içtiğine inandırırdık. Yoksa, çocukların tümü ona bakıp kusacaklar, sonra da bizim Beslenme Eğitimi olmayacak.

Süt faslından sonra müdür hemen bizi topladı:

— Arkadaşlar, çocuklara tembih edelim, yarın gelirken şeker getirsinler, bir de öyle tecrübe edelim bakalım, nasıl olacak, dedi.

Devrîsi gün sütler şekerli içildi ama, yüzler yine acı, yine buruştu. Müdür:

— Vallahi arkadaşlar, bir çare düşünelim bu işe! dedi.

Salih öğretmen:

— Efendim, ben çift çift içiriyorum. Biri, diğerinin burnunu tikiyor, böylece içiyorlar, dedi.

Salih öğretmenin sınıfı birinci sınıf olduğu için, bu çare kabul edilmedi. Ayşe öğretmenin:

— Efendim, süttün içine karıştırmak için kahve falan getirirler? dedi.

Bu fikir kabul edildi. Çocuklara kahve getirmelerini tembih ettik. Ama, bu usul kendi kendine gelişmesine rağmen yine de fayda etmedi.

Süttün içine tuz atan, acı biber atan, limon sıkılan, kakao koyan çocuklar da vardı. Fakat, olmadı, olmadı... Pişirdiğimiz bir kazan süttün ancak

dörtte birini zor içirebiliyorduk çocuklara...

Bütün bunlardan sonra, sanki tuzu biberliymiş gibi, Ankara'dan bir beslenme uzmanı gelmesin mi ilimize? Adamın işi gücü yok, çocuklar süt içerken görecekmış. Müdür:

— Yandık vallahi, yandık arkadaşlar, dedi. Uzman bey yarın bizim okula geliyormuş.

— Ne yapacağız hocam?

— Konferans arkadaşlar, konferans... Bugün dersi mersi bırakın, çocuklara süt konferansı çekin. Bu süt şöyle iyidir, böyle iyidir, içerseniz şöyle olursunuz, içerseniz böyle olursunuz... Aman arkadaşlar, siz bilirsiniz artık!

Biz ne bilelim, çocuklar bilir, daha doğrusu çocukların mideleri bilir... Son derse kadar yedi öğretmen, belki yedibin kez süt dedik, süttozu dedik. Aina nafile...

— Yarın süttünü iştahla kim içecek çocuklar?

Şaklaban bir iki parmakdan gayrisi içmeyecek... Zavallı müdürümüz başını masaya dayayıp tam bir ders çare aradı. Sonunda:

— Buldum! diye bağırdı. Her çocuğa bir naylon torba. Yarın öğleye kadar çocuklara bu torbaya süt doldurmasını öğretin. Ama öyle pratikleştirin ki çocukları, elçabukluğuyla uzman beye yaptırmadan torbaları doldursunlar.

— Ya uzman bey görürse hocam?

— Siz o zaman işi bana havale edin!

Öğleye yakın uzman efendi, arkasında uzman meraklısı bir yığın insan, okula çıkageldiler. Bereket uzman meraklıları doğrudan müdür odasına gidip oturdular. Uzman bak uzmana... Dersiniz adam, sırf süttozuyla beslenmiş, üfürsen uçacak...

— Şu sınıftan başlayalım!

— Hay hay uzman bey!

Çocuklar öyle öğrenmişler ki torbaya süt aktarmasını, uzman beyin ruhu duymuyor... Ama birinci sınıfta bir çocuk, torbasına sütü doldururken, uzman bey yakalayiverdi:

— Ne o çocuğum?

— Efendim, dedi müdürümüz, çocuklar bu sütü o kadar çok seviyorlar ki, evlerinde de içmeden duramıyorlar...

— Haa öyle mi? Çok iyi, çok iyi...

Bunun üzerine diğer çocuklar da koyunlarından torbalarını çıkartmasınlar mı?

— Efendim bakın, bizim de torbamız var!

— Efendim bakın, bizim de torbamız var!

Uzman bey öyle sevindi ki bu işe: — Çok iyi, çok güzel, dedi, ben emir vereyim, sizin okula iki misli süttozu versinler, iki kazan kaynatın, çocuklar bol bol içsinler...

— Sağolunuz efendim, Allah uzun ömürlü versin efendim!...

Bizim yağcı Zeki öğretmen durur mu:

— Efendim, ben çocukları tartmıştım, süt içtikten sonra hepsi de bir ay içinde üçer kilo aldılar... dedi.

Bu söz üzerine uzmanın ağzı kulaklarına vardı:

— Efendim, meseleye eğilmek gerek, değil mi ya efendim... İnşallah seneye bu zamanlar, bu çocukları tanıyamıyacağız... Şişecekler efendim, şişecekler...

— Evet, şişecekler efendim, şişecekler!...

Şişman Kâzım öğretmen:

— Ben efendim üç gün içtim, baktım şişmanlıyorum, hemen bıraktım, dedi.

Uzman:

— Evet evet, siz içmeyin, hakikaten bu süttozu insanı fena halde şişmanlatıyor. Üç aydır ben de devam ediyorum, bayağı kilo aldım...

— Maşallah efendim, maşallah!...

Uzman gittikten sonra, kuvvetli bir rüzgâr esmesin diye çok dua ettik ardından...

Muzaffer İZGÜ

İtalyan gribi salgın halinde. — Gazeteler —

Yazısız

BOYKOT SANAYİİ!

STANBUL'DA, kış başının berbat bir günü... Sürekli, soğuk, sinsî bir yağmur yağıyor.

Eğri büğrü kaldırımların çamur batağında taştan taş sekererek, su birikintilerine hızla dalıp çıkan araçların saçıkları zifoslardan korunmaya çalışarak Eminönü meydanından geçiyorum. Sıkışık yerlerde birbirlerini ite kaka ilerleyen insanların yakaları kalkık, yüzleri asık, gözleri yağmura ve çeşitli sıkıntılara karşı kısıp. Klâksonlar, motor homurtuları, vapur düdükları birbirine karışıyor.

Bu hengâmede bir köşeye çekilmiş bir taksinin tepesindeki o parlörlerden bangır bangır bir bağırta yükselmekte:

— Çekiliyor, çekiliyor! Eşya piyangomuzun çekilişine üç gün kaldı! Bugün alın! Bugünü kaçırmayın; yağmurda uğur vardır!

Mikrofonu elinde tutan adamı görmek için bir an durakladığım sırada biri koluma dokundu. Baktım, tombul, şirin yüzlü, başörtülü bir yaşlı kadın:

— Evlâdım, dedi, ne dersin, alayım mı bir bile? — Almayın, diye gülümsedim.

— Baksana yağmurda uğur varmış.

Üstü başı sırlıslıkam, burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı, a-yakkapları çamur içindeydi.

— Teyzeciğim, dedim, hemen e-ve gidip nezdeden kurtulmakta uğur vardır. Şu havada insanın ba-liyle alay eder gibi cevherler yu-murtlayanların tavına gelmemekte uğur vardır. Belki tarlaya ya-ğan rahmette de uğur vardır. A-ma bu pis yağmurda uğur olaca-ğını hiç sanmam!

Bunu söyler söylemez pişman oldum. Çünkü kadıncağın yüzü-ne hayâl kırıklığı doluyordu. Ya-kaladığı bir fırsat elinden alın-mış gibi —galiba bana da biraz içerleyerek— yanımdan uzakla-şırken sırtında bile üzüntü oku-nuyordu. Sonradan düşündüm: Nedir bazılarımızın uğura bu derece merakı?

Gerçi dünyanın her yerinde o çeşit inançlara rastlanır; ama hayra yorma, tatlıya bağlama ve iyi sonuç bekleme eğiliminin biz-deki kadar yaygın olduğu başka bir ilke bilmiyorum.

Baykuş, tavşan, karakedi falan

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HAYIRDAKİ HAYIR

gibi aslında pek zararsız hayvan-ların uğursuz olduğu iddiasını sorgusuz sualsiz kabul ediveririz de, gerçekten kızılacak bir du-rumla karşılaşılınca tatlıya bağ-lamak için çırpınırız.

Üstümüze kuş pisler:

— Uğurdur, deriz.

Sakarın biri kucağımıza yemek tabağını devirir:

— Uğurdur, deriz.

Uğur diye pantolonunun cebin-de kâğıda sarılı bir diş sarmısak gezdiren bir akrabamızı merdi-ven-den düşüp bacağına kırdığı zaman hastahane de ziyaret ediş-i-mi hatırlıyorum.

— Cebinizde sarmısak yok muydu? diye takılmıştım.

— Vardı.

— Eee, nerede kaldı onun uğu-ru?

Aptallığıma şaşar gibi bakmıştı yüzüme:

— Cebimde o olmasaydı ne ha-le geldirdim, düşünsene! Sağlama boynumu kırmıştım da, morg-daydım şimdi!

Boynunu bağışlayıp bacağına kırdığı için sarmısağa gerçekten minnet doluydu.

Bir de bir dostumun karısı var. Adını yazmayacağım için söyleyebilirim: iyidir, hoştur,

tatlıdır ama, az birşey pasaklı ve ihmalcidir.

Mutfaklarına karafatmalar ve birtakım başka böcekler dadan-mış. Dostum da aksi gibi olduk-ça titizdir.

— Hanım, açıkta yiyecek, çöp, kırıntı falan bırakma, şu böcek-leri gördükçe de üstlerine ilaç sık, dermiş boyuna.

Hanım ise bir nakarat tuttur-muş:

— Dokunma, uğurdur onlar.

Uğurdur diye meydan kendile-rine bırakılınca üredikçe üremiş haşarat. Hele geceleri mutfakta kaynaşır olmuşlar. Biri uykudan uyanıp da su içmek için mutfak-ın elektrikliğini yaksa Hiroşima'-ya bomba atılmış gibi mahşeri bir kaçışma manzarasıyla karşı-laşılmış.

Böyle şeyler gördükçe, ara sı-ra yemekten de böcek çıktıkça dostum deliye dönüyor, gitgide daha şiddetli ihtarlar ve protes-tolar yağıyor, ama her sefe-rinde aynı cevabı alıyormuş:

— Uğraşma hayvancıklarla! U-ğurdur.

Derken hayvancıklar başka o-daları da iyice sarmışlar ve bir gece dostum yüzünden birşey geçmesiyle uyanmış. Fırlayıp kalkmış, çocukları ve —uykusu-na pek düşkün olan— hanımı da uyandırmış. Hepsini zorla sefer-ber ederek mutfaktaki bütün yi-yecekleri çöpe döktürmüş, yerle-ri ve dolapların içini sabunla sil-dirmiş, dört bir tarafa koyu sis gibi ilâhlı gazlar da sıktıktan sonra ev halkını toplayıp otele gitmiş.

Aynı isyan gecesinin tekrar ya-şanması korkusuyla o gün bugün mutfak ve ev tertemiz tutuluyor, böceklerle göz açtırılmıyormuş.

Dostum:

— Biliyor musun, diyor, bizim-kinin uğur muğur diye tutturma-sı sırf tembelliktendi. Gece yarısı daha sıkı çalıştırılmak korku-suna uğrayınca gündüzleri az bir şey gayrete geldi.

Bazı insanların herşeyi hayra yorup tatlıya bağlama eğiliminin gerisinde de bir hayli tembellik alışkanlıkları yatıyor galiba.

Ne dersiniz, şu dostum kadar olsun tepki göstermeyi öğrensek gerçek uğursuzların çanına azıcık ot tıkamaz mıyız?

Refik ERDURAN

fasulye ve Pirinç fiyatları yükseltildi

—Tam bizim bittçemize göre... Yemekleri bunda pişireceğim artık!..

oğuncakçı,

PİRİNÇ

—ver şurdan yarım kilo fasulye!

—verme şurdan yarım kilo pirinç!

—ver şurdan yarım kilo fasulye!

—verme şurdan yarım kilo pirinç!

—ver şurdan yarım kilo fasulye!

—verme şurdan yarım kilo pirinç!

—ver şurdan yarım kilo fasulye!

—verme şurdan yarım kilo pirinç!

—ver şurdan yarım kilo fasulye!

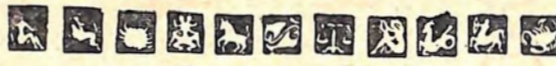
—verme şurdan yarım kilo pirinç!

—ver şurdan yarım kilo fasulye!

—verme şurdan yarım kilo pirinç!

Fal olmasaydı

eğer...

BİR şarkı vardır hani: «Sen olmasaydın eğer, aşka inanmazdım» diye başlar, yanık yanık sürüp gider. Güfteyi değiştirip, aynı bestenin eşliğinde «Fal olmasaydı eğer, çaresiz kalmazdım» diye bir şikâyet şarkısını akşam sabah kendim söylüyorum şimdi.

Oysa ilmin kabul etmediği gerçek dışı şeylere eşimin de, benim de inancımız yoktur. Nelerini tarırsanız ki, başlarını sokacak evleri, para getirecek işleri, bir giydiklerini bir daha giydirmeyecek eşleri bulunduğu halde uyandılar mı, güne nasıl başlayacaklarını bilmezler. Ne yapmaları gerektiği konusunda ya başkalarından akıl alacaklardır, ya isikambil, ya kahve falı baktıracaklardır. Hiç değilse radyonun «Doktorunuz diyor ki» programını dinleyip, kendilerinde birtakım hastalıklar bulacaklardır.

Kadınca bir kıskançlıktan mıdır bilmem, işi gücü yerinde komşulardan, önce bizimkine bulaştı bu tiryakilik. Radyonun tıbbi dertleşme programını kaçırıyor! Dinlemesi bir şey değil, doktorun dinleyici mektuplarına verdiği her cevapta bizim hatun sararıyor, soluyor, kalbinin atışından, gözlerinin bakışına kadar bir tuhaf oluyor! Bir keresinde:

— Neyin var? diye sordum.
— Hakkını helâl et şekerim, sabaha ya çıkarım, ya çıkmam! cevabını aldım.

— Peki ama neyin var?
— Neyim yok ki!...
Başladı hıçkırık hıçkırık ağlamaya:
— Sabahları belimin tutulması nedenmiş biliyor musun? Böbrek iltihabından!... Ameliyattan başka çaresi de yokmuş. Ellerimin çatlaması, karaciğer bozukluğundan. Dilimin paslanması, midemin şişkinlik yapması, barsak tembelliğinden... Hele baş dönmesiyle başlayan hastalık-

lar, sayılamıyacak kadar çok! Sonra senin öksürtüğün...

Öksürikle başlayan hastalıkları bir sayış saydı, vücudumda sağlam yer kalmadı! Bu kez ben kapıldım paniğe:

— Desene senden sonra ben de gidiyorum...

Hâlâ ağılıyor:

— Kimin önce gideceği belli olmaz ama, ikimizin de durumu berbat!

Sardı mı içimi bir korku! Bizimki bırakıyor, ben kendimi dinlemeye başlıyorum. Ben bırakıyorum, o başlıyor! Aman Allah, şu radyo programını dinlemeseydik, ömrümüzün tamamlandığını bilmeden hastaliksız kadersiz daha yıllar yılı yaşayacaktık demek!

Bir sonraki programda, sarılığa yakalandığımı anladım. Daha sonrakinde müzminleşmiş apandisit olduğumu anladım. Üçüncüsünde tam kanser olacağım sırada kendinden iyice umudunu kesen eşim:

— Ben nasıl olsa gittim. Bari sen kendini kurtar! diye yalvarmaya başladı.

Kaldık mı bir dert gölünün göbeğinde! Ne altında sandal var, ne sırtında can yeleği! Eş dost yardımlarıyla yeni evlenmişsin. Parası az da olsa iyi kötü bir işe yerleşmişsin. Ev kirası gibi, taksitle eşya gibi birtakım borcun altına girmişsin. İşini bırakıp, eşini kurtarmaya kalksan, geçim sıkıntısı karşına dikilecek, alacaklılar kapına gidip gelecek, eşyan sokaklara dökülecek! Eşi boş verip işine baksan, kendin de hastasın. Ömrün, belki maaşı almana da yetmeyecek! Bir dost:

— Sigortadan yararlan, dedi.

Başladım gün aşırı viziteye çıkmaya. İyi güzel ama, radyonun beni hasta eden doktoruyla, sigortanın muayene eden doktoru teşhiste birleşmiyorlar ki... Ben, her gün baş-

ka bir hastalıkla doktora çıkıyorum, onun «Bir şeyin yok, aslan gibisin» demesiyle işbaşı yapıyorum.

Kimbilir kaçınıcı çıkışımda beni yine karşısında gören doktor:

— Kuzum, dedi, sana kim akıl veriyor, kim söylüyor hasta olduğun? Daha önce başka doktorlara görün-dün mü?

— Görünmedim.

— Peki, ağrı sızı duyuyor musun? İnleye inleye cevap verdim:

— Duymuyorum.

— Hasta olduğun nereden anladın?

— Radyonun «Doktorunuz diyor ki» programını dinliyorum.

— Öyleyse perhiz veriyorum, dedi. Bu programı bir daha dinlemeyeceksin!

Bakin işte, öleceğimizi bilsek, karılı kocalı ikimiz de bu perhizi uygulayamazdık!

Eşimin yakını olan bir ruh doktoru:

— Pekâlâ uygularsınız, dedi. Ruhen zayıf olduğunuz tarafları, telkinle gidermeye bakın. İyi ya da kötü bütün alışkanlıklar, insanların bir şeye inanma ihtiyaçlarından doğar. Tiryakileri düşünün. Bir sigara tiryakisi, sigarasız kaldığı an çalışma gücünü yitireceğini, düşüncelerinin eski berraklığını kaybedeceğine kendini inandırdığı için sigarayı bırakamaz! Akşamcılık da böyledir, çay, kahve tiryakiliği de...

Kafama uymayan bu görüşü alaya almak için doktorun söylediklerini anlattığım bir arkadaş:

— Adam haklı, dedi. Eskiden radyodaki bu programı dinliyor muydun?

— Hayır.

— Ama dinledin, benimsedin, sonra o programı kaçırmamak için haftayı iple çektin. Derken yavaş yavaş bırakamıyacağın bir alışkanlık oldu bu sende.

— Eh, öyle sayılır.

— Şimdi kendinde bulduğun hastalıkları da, radyodaki doktoru da sil kafandan. Başka şeylerle oyal kendini. İlle bir şeye inanmak gerekiyorsa, başka inanç kaynakları ara. Eve gazete alıyor musun?

— Ara sıra...

— Her gün al.

— Eee?...

— Yıldız falına ver kendini.

— Boşversene sen! diye gülmüşüm.

Kızdı:

— Yahu maksat kendini bir şeye inandırmak değil mi? Zararlı olmasının bari.

Koluma girdi, yıldız fallarının yüzde doksanının çıktığı, bunun diğer fallara benzemeyip bütün dünyada bir bilim dalı halini aldığını anlattı da anlattı. Kendi, sabahları gazetelerden burcunu okumadan evden dışarı adımını atmazmış.

İnançsızca sordum:

— Yazdıkları çıkıyor mu?

— Hem de nasıl, dedi. Meselâ bak bugünkü falımda «Akşama doğru keçi gibi inatçı bir dostunuzla karşılaşacaksınız. Onu, ikna etmeye çalışınız» yazıyordu, karşıma sen çıktın!

Ayrıldık. Bir gazete alarak evin yolunu tuttum. Fal sayfasını bulup, eşimin burcunu okudum ki, aman Allah! Mübarek fal değil, bizim evin üçüncü insanı! «Yersiz kuruntular yüzünden eriyip bitmişsiniz. En kısa zamanda kendinizi toparlamaya bakmalısınız» yazıyordu.

Bir deri bir kemik okuduğum falı dinleyen eşim:

— A-a, dedi. Bunu da doktorlar mı yazıyor?

— Bilmem ki, dedim. Pek doktor işine benzemiyor. Olsa olsa bizi çok iyi bilen biri gazeteyle bizim ev arasına haber götürüp getiriyor!

Falını dinleyince biraz umutlanırsı gibi oldu kadıncağız:

— Seninkini de oku bakalım.

Benimki fal değil, tam teşekküllü bir hastanenin heyet raporu! «Sağlığınıza tehlikeye atmak için elinizden geleni yapıyorsunuz» diye bir güzel tersliyor, sonra şöyle devam ediyordu: «Oysa hiçbir şeyiniz yok. Kendinizi dinleyeceğinize, dört elle işinize sarılın!»

— Hayret, nasıl da bildi!

— Bildi valla!

Arkadaştan edindiğim bilgilere kendimden de katarak, yıldız fallarının doğruluğu, bu konunun müsbet bir bilim dalı olduğu yollu konferanslar çeke çeke sabahı yaptık.

Daha kahvaltıya oturmadan:

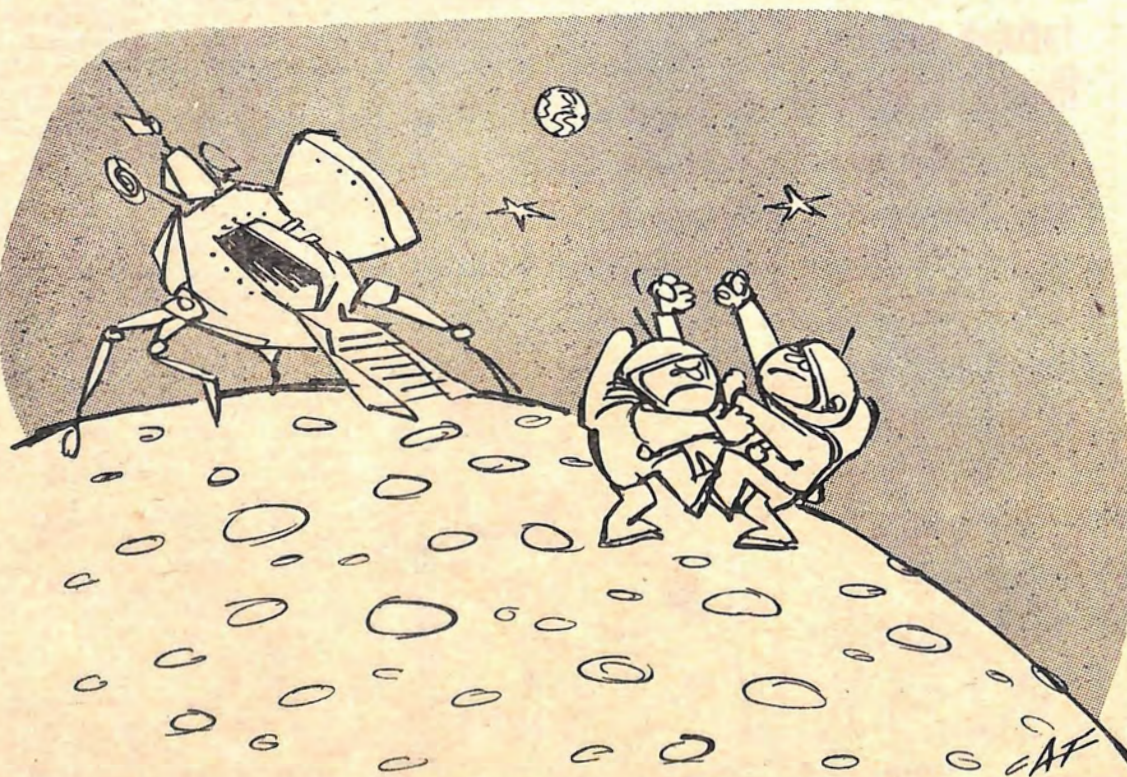
— Aman, dedim eşime, şuradan bir gazete al da, önce fallarımızı okuyalım.

Aldı geldi kadıncağız. Birini açtım. Onun falı, «Bugün evinizden uzaklaşmaviniz, ziyaretçileriniz olacak» yazıyordu. Benimkinde ise, «İşinizde takdir edileceksiniz» diyordu.

İkinci gazeteyi açtım. Eşimin falı, «Sinirlerinize hâkim olun» diye taktik veriyordu, benimki «Sevinçli bir gün» geçireceğimi bildiriyordu.

İkimiz de bir gevşedik, bir yumuşadık ki, sormayın! Oh be... Sabah gözünü açar açmaz sevinçli haberlerle karşılaşmak ne güzel şeymiş.

İkimizin falları da yalancı çıkmadı hani. Üç kişinin kaldıramıyacağı bir balyayı tek başıma götürdüğümünden, patrondan bir «Aferin» aldım, usta-başı tarafından da o balyaların hepsini taşımaya atandım. Benim işi-

— Önce ben ayak bastım!..

me kimsecikler ellerini süremeyeceklerdi.

Güle oynaya eve döndüm, ne göreyim? Eşimin falı da aynen çıkmamış mı? Meğer evden çıkmaması yararlı olmuş, çoktandır ödeyemediğimiz büfe taksiti yüzünden eşyalara haciz konmuş!

Falların doğruluğuna inanmıştık ya, gerisi kolaydı artık. Ertesi sabah üç gazete aldık. Üçünün de söyledikleri ayrı olmakla beraber, telkinleri aynıydı. Benimki, «Ezilmeyiniz» diyordu. «Hakkınızı isteyiniz.»

Eşim:
— Gördün mü, dedi, az parayla ne ağır işler yaptığın falında bile çıkıyor.

Falın söylediklerini yerine getirmek için şefe çıkıp hakkımı aradım, öğleden sonra kaydımı sildiler, işime son verdiler, açıkta kaldım!

Beni teselliye çalışan eşim:
— Dur bakalım, dedi, hemen umutsuzluğa kapılma. Hele yarın olsun fal ne söyleyecek...

Ertesi sabah dört gazete biz aldık, bir o kadarını da komşulardan topladık. İlk açtığım gazetede ki burcum, «Kara kara düşünmekle hiçbir şeyi halledemezsiniz» diyordu. «Ölçüsüz hareket etmenin cezası budur işte! Hemen bir şeyler yapın.»

Başımı bir gün önce derde sokan falın, bir gün sonra «Oh oldu!» dermişcesine öğüt verişine epey bozulmuş olmalıyım ki:

— Peki yahu, ne yapayım? diye bağırmışım.

Korkudan titreyen eşim:
— Ne yapacağını ne bileyim şekerim, dedi. Öbür gazetede ki burcuna bak. Çaresini de o söyler belki...

İkinci gazetede ki fal köşesini açtım, «Birine verdiğiniz sözde durmamışsınız» diyordu. «Bu, sizin başınıza büyük işler açacak, evinizden önemli bir eşya çıkacak!»

— Ay, vallahi öyle! diye bağırdı eşim. Nasıl da çıktı?

— Neymiş o çıkan?

— Ayol hani konan hacize itiraz edecektik? Süresi çoktan doldu!

Bir şaşkınlıkla fırladım yerimden:

— Ne yapсам acaba?

— Üçüncü gazetede ki falna bak.

Baktım. «Eski dostlarınızı arayınız, bu durumdan sizi ancak onlar kurtarabilirler» diyordu.

— Aman koş şekerim, diye ceketini sırtıma geçirdi eşim. Tarık beylere mi gidersin, Selçuk beylere mi?... Birkaç günlüğüne hangisinden bulursan, al gel!

Arkamdan itişile merdiven basamaklarını üçer beşer inerken:

— Yahu, dedim, gideyim ama a-damların adreslerini bile bilmiyorum.

Sokak kapısını açarken cevap verdi:

— Olsun. Biraz ben tarif ederim, biraz sen bulursun.

— Yahu gazeteler, fallar...

Kapıyı arkamdan örterken:

— Yolda okursun, diye bir tomar gazete ve dergiyi tutuşturdu elime.

Ya adres?

Koşar adımlarla köşeyi dönerken, gazetelerden rastgele birinin fal köşesini bulup, kaçamak bir göz attım, «Doğru yoldasınız» diyordu.

«Hedefinizi değiştirmeyin!»

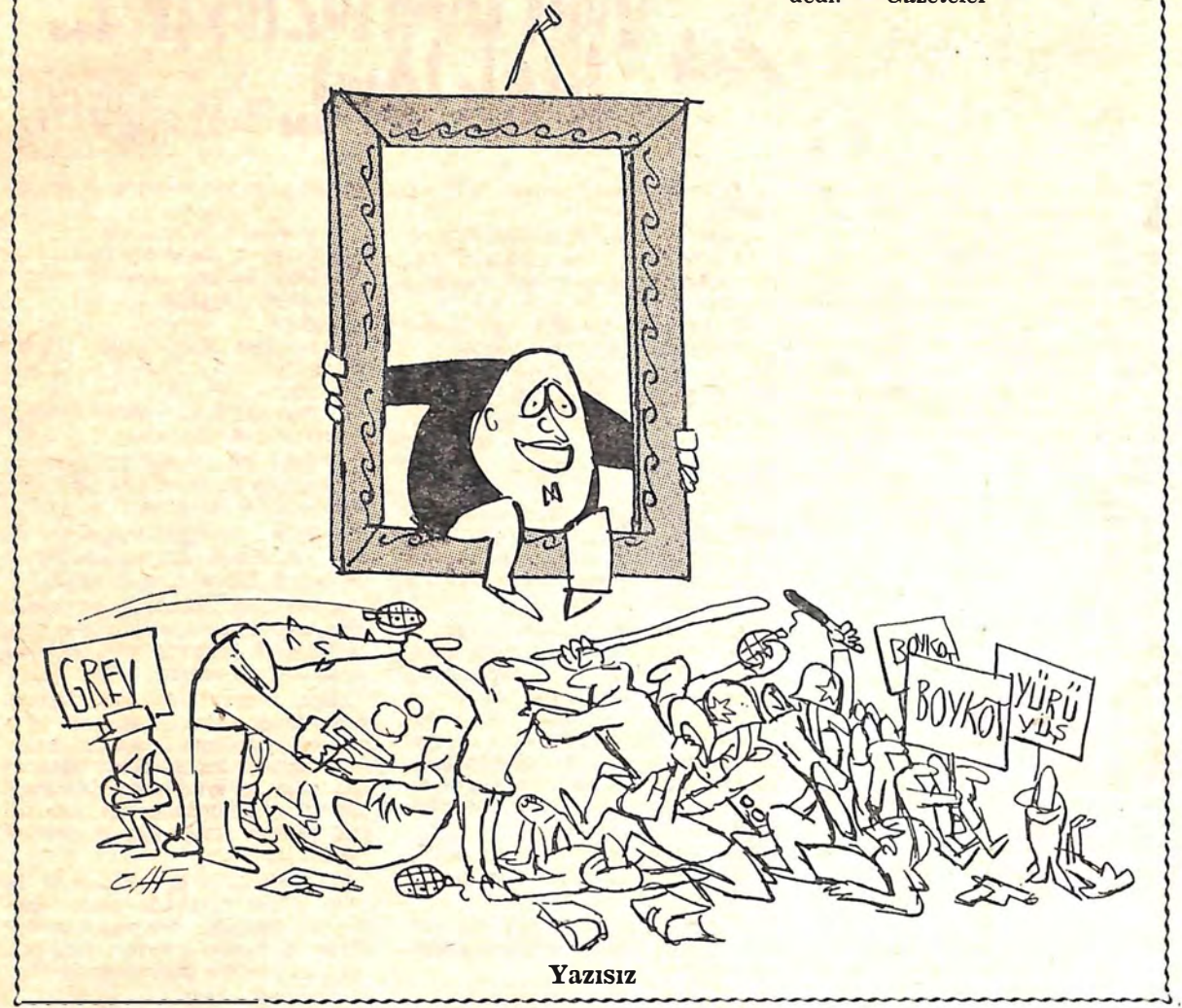
Altı yediyüz metre sonra yol çatallaştı. Vakit kaybetmemek için sıradaki gazeteyi kaldırıma yaydım, haritada yol, iz arayan turistler gibi bizim burcu bulup okumaya başladım. «Bütün engelleri yıkacak güçtesiniz» diyordu o da. «Kafanızı çalıştırın, en kestirme kurtuluş yolunu bulun.»

Tarık beylere vaktiyle bir gece gezmesi yaptığımızdan, biraz kafamın yardımıyla, biraz ayak alışkanlığıyla çatallaşan yollardan birine daldım!

Git, git, denize dayandık kaldık! Sıradaki gazetenin falını açtım, burcum, hayatım üzerine kumar oynuyor! «Sizin için karar verme zamanı

Demirel, son olaylarla ilgili demecinde: «Anayasa çerçevesinden çıkmayacağız»

dedi. — Gazeteler —

Yazısız

geldi. Varolmanızla yok olmanız vereceğiniz son karara bağlı!»

İçim titredi! Görüyorum musunuz şu falların bana ettiklerini? «Yardım bulacaksınız» diye insanı yolculuğa zorluyor, sonra deniz kenarına getirip intihara teşvik ediyor!

Ellerim titreyerek, bir başka gazeteyi açtım. «Delilik etmeyin. Bu hatâlı yoldan hemen dönün» diyordu.

Yeni bir umut serpildi içime. İyi ki delilik etmeden önce bir başka gazetenin falını okumayı akıl etmiştim.

Soluk soluğa eve döndüm ki, tek

göz odamızda çıt yok! Komşulara sordum, benden sonra memurlar gelip eşyaları boşaltmışlar, ev sahipleri de eşime «Hazır ev boşaldı, biriken borçlarınızı istemiyoruz yeter ki kendiniz de kıym başkasına kirala-yalım» diyerek kadıncağızı kapıda bırakmışlar!

— Eee, dedim, nerede şimdi bizimki?

— Annesine gitti, dediler.

Çaresizlik içinde eşiğe çökerken, dirseğimi dayadığım bir haftalık derginin yıldız falı ilişti gözüme: «Yaa, işte böyledir dünya» diye baş-

lıyor, şöyle devam ediyordu: «Dünyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan da oldunuz! Bundan sonra onun bunun öğütleriyle değil, kendi aklınızla hareket ediniz. Ekmeğinizi tepin, işinizi bozun diye kim kışkırttı sizi?»

Böyledir işte. Önce akıl verirler, sonra da «Böyle yapılır mıydı?» derler. Fallar olmasaydı eğer işimden mi olurdu? Evsiz, eşyasız mı kalırdım? Sözde radyo alışkanlığını bıraktık hastalıktan kurtulduk, fala dadandık perişan olduk!

Vedat SAYGEL

— Vatandaşın, radyo ile şehrin temiz tutulması isteniyor. —

Ulan boynuzlular! inekler!.. Burhan ESEN

KAHRAMANLAR semtinde Filiz çayhanesi sabahları saat beşte açılır. Giritli Nihat işletir bu kahveyi... Aynı sokakta üç kahvehane daha vardır. Müşteriler ötekilere pek itibar etmezler. Herkes Filiz çayhanesine koşar...

Toplum psikolojisi diye bir bilim kuralı Türkiye'nin şartlarına aykırı düşer... Nihat'ın kahvehanesine müşteriler neden daha çok gelirler? Çayın içine boya, nargile tömbekisine tütün, kahveye arpa, nohut karıştırdığı halde? Ben, bu kahvehane-ye devam etmeye başladığım günden beri bu sual kıvrımları içinde bunalmaya başlamıştım.

Kahvenin iskemeleleri yamru yumru idi. Çivileri pantolonumuzu yırtıyordu. Masaların üzerinde bir karış toz vardı. Tavan basıktı. Karşıdaki kahvenin mobilyaları yepyeni-ydi. Nargilelerin sarı marpuçları altın gibi parlıyordu. Her taraf tertemizdi. Buna rağmen Nihat'ın kahvesinin müşterilerinin yarısı kadarı içeriye girmiyordu.

Bir gün Nihat ağabeyden bu işin sırrını sormuştum. Sırtımdı:

— Mekânı köşe işletmez, köşe işletir... diye beylik lâf etmişti.

— Bayatladı köşe hikâyesi... deyince:

— Merak ettin, açıklayacağım işin içyüzünü, demişti. Bizim halk temiz yere gitmez! Tıpkı sinekler gibi... Rahatsız eder onları düzen. Şu karşıya yeni bir bakkal dükkânı açıldı. Oğlan esnafıktan gelme değil. Okulu bitiremeyince ticarete şansını denemeye kalkmış. Lüks vitrin yaptırdı. Buzdolabı koydu. Parası gü-rültüye gidecek. Dayanamadım, çek-tim bir kenara:

— Oğlum, dedim, sen bu dükkânı bazı emeklilerin yaptığı gibi, vakit geçireyim, ayağım bağlansın diye mi açıyorsun, para kazanmak için mi?

— Önce mangır tabii...

— Öyleyse ne halt etmeye dükkâ-

nı cilâlatır, boyatır, eczaneye benze-tirsin?

— Temizlik başta gelmez mi?

— Dükkânı açınca götürsün! Önce halkı tanıyacaksın. Çoğunluğa u-yacaksın!

— Ben parti kurmuyorum. Mahalle bakkallığı yapacağım amca!

— Ha parti kurmuşsun, ha bakkallığa kalkmışsın. Hepsi bir. Halk dü-zen, temizlik, kısacası reforma kar-şı... Pırıl pırıl camlar, renkli vitrin ışıkları müşteriyi ürktür, girmezler içeriye.

— Amma yaptın Nihat amca. Buzdolabında el değmemiş, sinek dokunmamış, fare dolaşmamış peynir dururken, karşıdaki sinekli bakkala mı gidecekler?

— Gideceklerdir. Daha ucuza da versen, seni çiğneyip, karşıya geçeceklerdir. Suçun düzeni değiştirmek istemen, alışılmışı karşı çıkmandır. Yalnız boykotla yetinseler öp de başına koy... Haberin olmadan düşmanın kesileceklerdir. Mahallenin göre-neğini, dükkânın temizliği ile de ol-sa değiştirmeye kalkmışsındır çünkü...

Kahveci Nihat köpüklü kahveyi ö-nüme koyduktan sonra, lâfa kaldığı yerden devam etti:

— Kahvemün günün her saatinde dolu oluşunu neye borçluyum bili-yor musun?

— Temizliğe boş vermene...

— Yooo, bak şimdi bozuldum. Sandalyeler tozlu, masalar yağ le-kelidir ama, içtiğin meşrubat tertemizdir. Bardaklar, fincanlar gıcır gıcır yıkanmış, temizleme tozu ile parlatılmıştır. Kahveyi yeni açtığım günlerde ben de direnme ile karşı-laştım. Az önce anlattığım toy bak-kal gibi. İki adım ötedeki kahve ağzına kadar doluyor, bizimki bom-boş... Çıldırarak, şırrak diye düşüp bayılacağım.

Yaşlı bir müşteri bir gün halime acıdı:

— Kahven işlemiyor, değil mi? de-di.

— İşlemiyor, namussuz!

— Sebebini araştırdın mı?

— Çaya boyayı, kahveye nohudu fazla katıyoruz galiba?

— Değil!

— Veresiye vermiyorum. Ondan mı dersin?

— Cık!..

— Peki ne? Suali sordun, cevabını da vermeye mecbursun!

— Kahvenin önünde tek basamak-lı merdiven yok mu? İşte seni mah-veden bu tek basamaktır...

— Breh... Tek basamağın adı mı olur ki? Minare gibi yüksek yerler-de gazino, kahve açılıyor şimdi.

— Tek mek... Basamağı çıkmamak için, karşıki kahveye gidiyorlar. Tek basamağı kaldırdığın gün, karşıda-ki kahvecinin anasını bellersin...

Meğer ihtiyar haklıymış. Ertesi gün ustaları getirttim. Kesenin ağzı-nı açtık. Kahvenin seviyesini kaldı-rıma uydurduk. Basamak ortadan kalktı. İnşaat bitince, tek basamağı çıkmamak için semtimize uğrama-yanlar birer ikişer içeriye girmeye başladılar.

Yine randıman istediğim gibi de-gildi. Adana tarafında gazino pa-tronluğu ederken sermayeyi kediye yüklemiş, hayata sıfırdan, yeni baş-tan başlamış bir garsonum vardı:

— Patron... dedi.

— Ne var, ulan?

— Daha fazla kazanmak istemez misin?

— İstemem mi be... Bu da soru mu?

— Biraz komiklik etmen şart!..

— O da nereden çıktı? Ben palya-çuluk değil, kahvecilik ediyorum!

— İyi kahveci, barcı, gazinocu sa-natının yanı sıra komiklik etmeye mecburdur. Yoksa benim gibi işle-rin ters kepeğe gelir.

— Haydi oradan inek!..

— Bir daha söyle bakım?

— Hoşafına mı gitti? İnek dedim sana...

— Tamam... Bulduk işte. Müşte-rilere aynı şeyleri tekrarlayacaksın!..

— Yapma birader, beni de kendin gibi iflâsa sürükleme...

— İflâsımın sebebi, müşteriye i-nek diyememem, yani komiklik ede-memem. Tecrübemden faydalan. Pa-çanı kurtar.

— Yâni şimdi ben kahveye giren-lere:

— Buyrun beyler...

— Buyur ağa...

— Hoşgeldin tosunum... yerine:

— Hoşgeldiniz inekler...

— Ne içeceksiniz boynuzlular?...

— Al orta şekerlini öküz oğlu ö-küz mü diyeceğim?

— Yarı şaka, basacaksın gamato-yu müşteriye...

Hele bir deneyeyim, dedim.

Ertesi gün yavaştan başladım ka-yara:

— Ne içeceksin ulan inek!.. diye-cek oldum. Kahvede bulunanlar Kel Ali sahneye çıkmış gibi makaraları koyvermezler mi... Gül Allah, gül!

Bizim küfür tutmuş, öteki kahve-lerin müşterileri de kapıdan içeriye girmeye başlamışlardı. Bazen ben unuttur:

— Buyrun ağalar... deyince, söv-sün diye dalıma basarlardı:

— Kahvenin içi nohut dolu...

Hemen kendimi toparlar, o günkü istihkaklarını verirdim:

— Beğenmeyen içmesin, ulan boy-nuzlular!..

— Kah... kah... kah...

— Çayın boyası çok gelmiş...

— Haydin oradan inekler...

Hattâ bazen işin dozunu kaçırı-yor, ağzıma geleni söylüyordum:

— Geçmiş tenekeliler...

— Dul karı besledikleri...

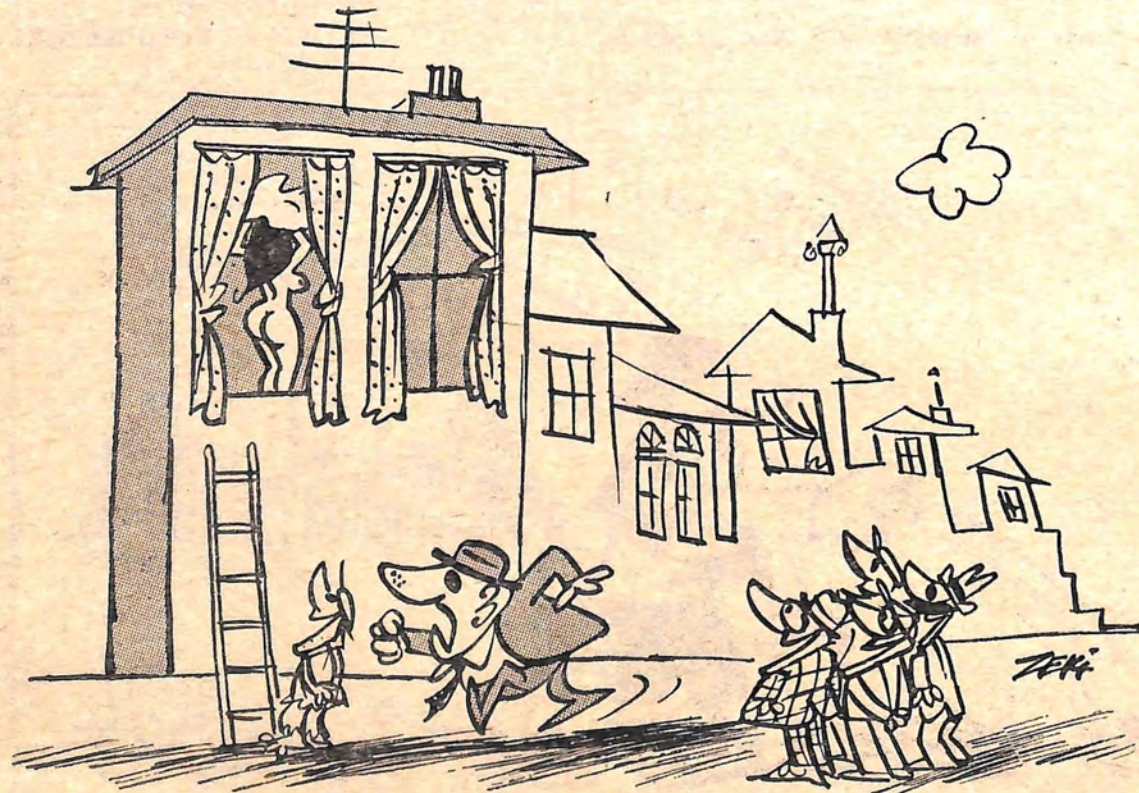
— Hıyarlar...

— Beş çayı hırbaları...

Ben küfürü salladıkça millet kah-kahadan kırılıyordu.

Anladınız mı şimdi, benim kahve, niçin günün her saatinde zıngazık dolu?..

Burhan ESEN

— Ben seni, karım soyunurken dışardaki perdeleri kapatman için tutmadım mı lan?..

Kismet bu ya

İki arkadaşlar,
İkisi de memurdu şöyle ufak tefek.
Namuslu çalışıyorlardı.
Tek dertleri, şehirden uzaktılar,
İkisinin de yalnız bir özlemi vardı:
Elektrik ve suya kavuşmak...

Günlerden seçim günü
Birinin tuttuğu parti kazandıverdi,
Derken, partisi kazanan bizimki
Bir yolunu bulup şehre nakletti.
Diğeri yine kasabada
Eski yaşantısına devam ededursun
Şehre gelen gördü ki:
Elektrikler yanıyor pırıl pırıl,
Türlü çeşitli..
Sular akıyor,
Musluklu, şişeli..
Tek problemi bir ev bulmaktı
Aradı taradı,
Maaşına uygun bir gecekondu kiraladı

Kısnet bu ya,
Yine de kavuşamadı
ELEKTRİK VE SUYA.

Fikret YILMAZ

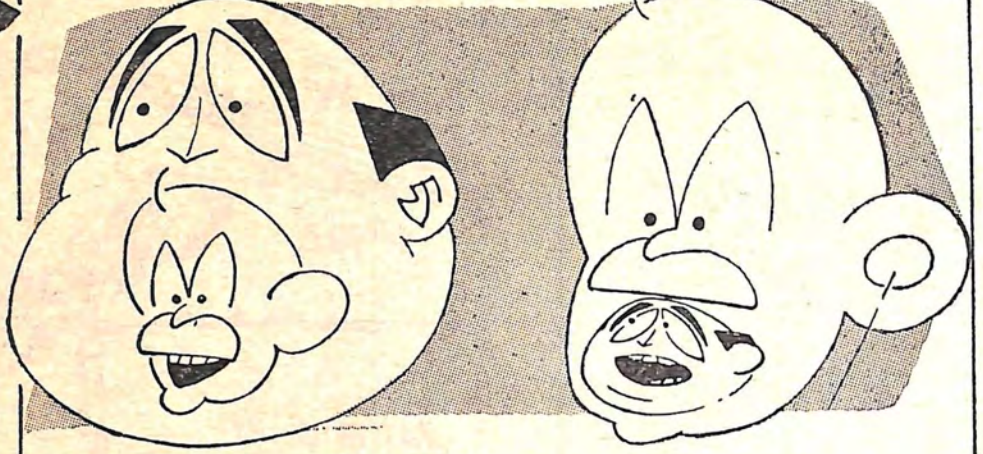

— Üniversite'de arama tarama yapıldı. —

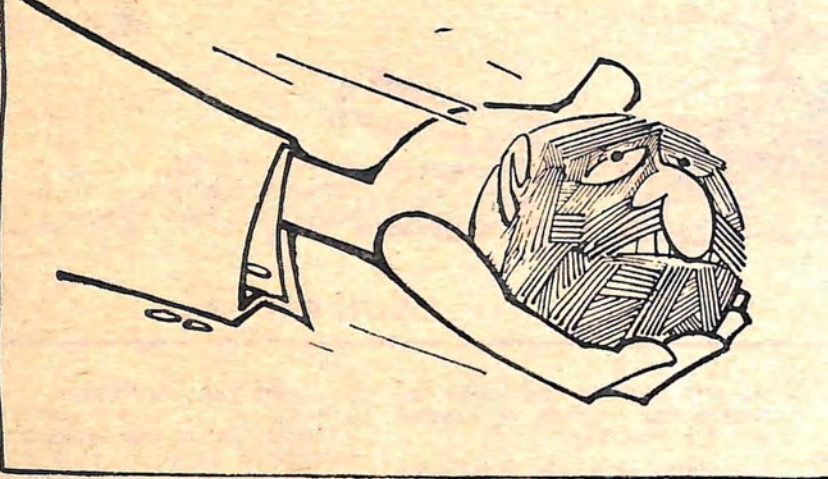
YAZISIZ

— Öldürülen öğrenciler ve öğretmen boykotuyla ilgili olarak Demirel ve İnönü mecliste konuştu. —

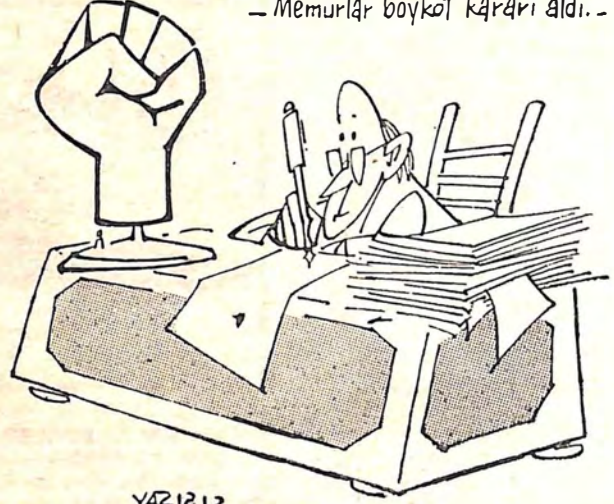

YAZISIZ

— Bilgiç'in evine bomba konuldu. —

— Memurlar boykot kararı aldı. —

YAZISIZ

YEDİ

PAZARTESİ

Gelsin bakalım

Yine bir grip salgını dönüyor or-talıkta. Avrupa'yı kasıp kavurmuş! Fransa'da yatağa dökülmüş millet! İtalya'da öyle, Yugoslavya'da öyle... Haberlere bakılırsa Türkiye'ye de geldi, gelecek!

Sanmayız. Bize gelip de ne yapacak grip? Kış bastı, kılık çöktü... Halkın dörtte üçü garip!

SALI

Can pazarı

27 yıl sonra tahliye edilen bir hükümlü, hürriyete kavuştuktan kısa bir süre sonra kendi isteği ile yine cezaevine dönmüş.

Amerika Birleşik Devletlerinde geçiyor olay.

Adamcağızın suçunun ne olduğunu bilmiyoruz ama, İkinci Cihan Harbi'nin bütün şiddetiyle devam ettiği yıllarda tutuklandığı dikkate alınır-sa canını seven, demir parmaklıklar arasında yaşamayı hür ölüme tercih eden bir kimse olduğu çıkı-yor meydana.

Ve davranışını haklı buluyoruz. 1943'te girdiği hapisaneden 1970'de çıkınca her halde şehirde kısa bir gezinti yaptı, ajanslara kulak kabart-tı, gazetelere şöyle bir baktı, dün-yanın dört tarafında sürüp giden iç ve dış çatışmaları öğrenince «Vay anasını!... Savaş hâlâ bitmemiş ya-hul» deyip, canını kurtarmak ama-cıyla rica minnet, kapağı yine ce-zaevine attı!

Ne yapsın? Dışarda rahat, huzur yok ki...

ÇARŞAMBA

Üçüncü kuvvet

Bilim adamları uzun süren araştırmalardan sonra şu açıklamayı ya-pıyorlar: «Merih'te fasulye yetiştirilecek!»

Uzay çalışmaları konusunda biri-biriyle yarışan iki büyük devlete, üç-üncü bir kuvvet de katılıyor dese-nize. Kudem sırasına göre, Birleşik Amerika, Sovyet Rusya, Kuru Fa-sulye!

Haspa kendini bir kere nimetten saydı ya, yükseldikçe yükselir artık!

Önce fiyatı üç lira oldu. Sonra dört liraya kondu, daha sonra beş liraya gideriz! Bizler saf saf düştüydü, düşüyordu diye beklerken de, sesi Merih'ten duyuldu!

Gerçi onun Merih'e gidişi bir bakıma bizler için de hayırlı oldu ya... Artık ne yaparız, ne ederiz, çok geçmez evvelallah yakında biz de uza-ya gideriz! Zira hasret hiçbir şeye benzemez. Sabırlı milletizdir. Sıkı-ya gelemeyiz, aceleye gelemeyiz... Ama kuru fasulye dendi mi, işte on-suz edemeyiz!

Sözün kısası, kuru fasulyenin sa-yesinde adımız uzay tarihine de ge-çecek galiba.

PERŞEMBE

Uzatmayın canım

Eski millî güreşçiler ateş püskü-rüyor: «Türk güreşi, lokantalardan idare ediliyor!»

Başka bir güreşçi topluluğu iddia ediyor: «Türk güreşi oto ve emlak komisyoncularının bürolarından idare ediliyor!»

Bir başka grubun iddiası da şu: «Türk güreşi otobüs yazihanelerinden idare ediliyor!»

Belki haklısınız ama uzatmayın canım. Ele güne karşı ayıp oluyor.

Madem lokantacısından komisyon-cusuna varıncaya kadar bu işlerden herkes anlıyor, dükkânların işletme-sini federasyona versinler, açılar, araçlar, şoförler Güreş Federasyo-nunun başına geçsinler.

Güreşimizin durumu şimdikinden daha mı kötü olur yâni?

CUMA

Nedeni başka

Bir darbeyle Dahomey'de iktidarı ele geçiren askeri cunta, en büyük isyan aracı saydığı bisikletin kulla-nılmasını, saklanması yasaklamış, elinde bisikleti olanların bunları en kısa zamanda hükümete teslim et-meleri konusunda bir de kararname yayınlamış.

Kanımızca adamların korkusu bi-sikletten değil. Toplatılmalarına ge-lince, kendileri için gerekli bazı mal-zemeleri depolayacaklar herhalde.

İhtilâli yapan cunta, bisiklet de-ğil aslında arıyor pompa!

Şişip şişip halkın karşısına hey-betli çıkmak için...

CUMARTESİ

Geleceğin zenginleri

Ekmeklerden taş, ip, demir, kum gibi maddelerin çıktığını yazan ga-zete «İstanbul'da sağlıklı zararlı maddelerin sayısı arttı» diye ver-yansın ediyor.

Canım, ekmeğin içine bu gibi mad-deleri katanların, vatandaşın sağlı-ğına kasitleri mi var yâni?

Bu karışımaların sevindirici sonu-cunu, sağ kalırsak ilerde hepimiz göreceğiz. Bugünün en fakirine ba-kacağız cüzdanı şişmiş, sıra sıra a-partmanları dikmiş, beyler gibi ya-şıyor!

GÜN

— Hayrola, diyeceğiz, piyango fa-lan mı çarptı?

Yaprak sigarasının dumanını yti-zümüze üfleyerek cevap verecek:

— Yoo...

— Peki, bunca servet...

Bozulacak belki:

— Ben bütün servetimin hesabını kuruşu kuruşuna veririm, diyecek. Şu iki katlı binayı, ekmeklerden çı-kan taşları biriktirerek yaptım. Şu apartmanı, pirinçten çıkan darıları satarak diktim. Şu gökdeleni, ek-mekten çıkan demirlerle, kuru ü-zümden çıkan kumlarla kurdum! Tamam mı?

Milletçe o zaman «Oh, çok şükür» diyeceğiz. Çünkü vatandaşıyla, esna-fıyla kalkınıp gideceğiz!

Biri, yiyecekleri kattığı yabancı maddelerle servetini yapacak, diğ-e-ri zararlı sandığımız o maddeleri toplamakla geçimin yolunu bulacak!

PAZAR

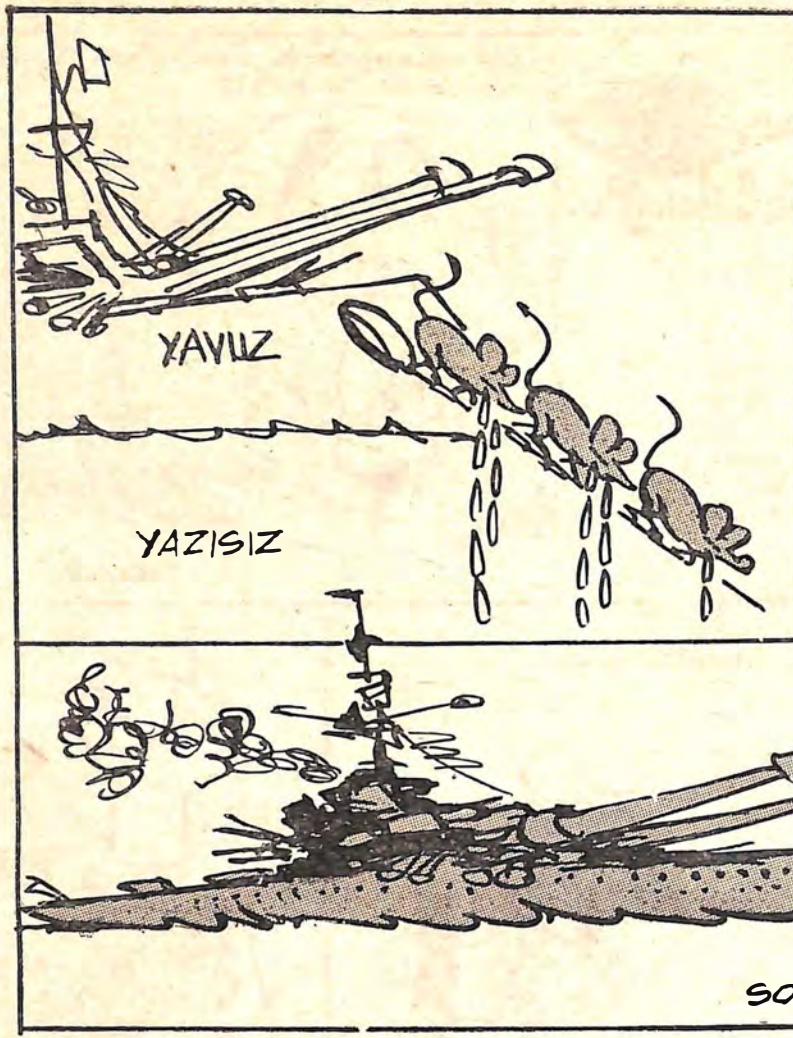
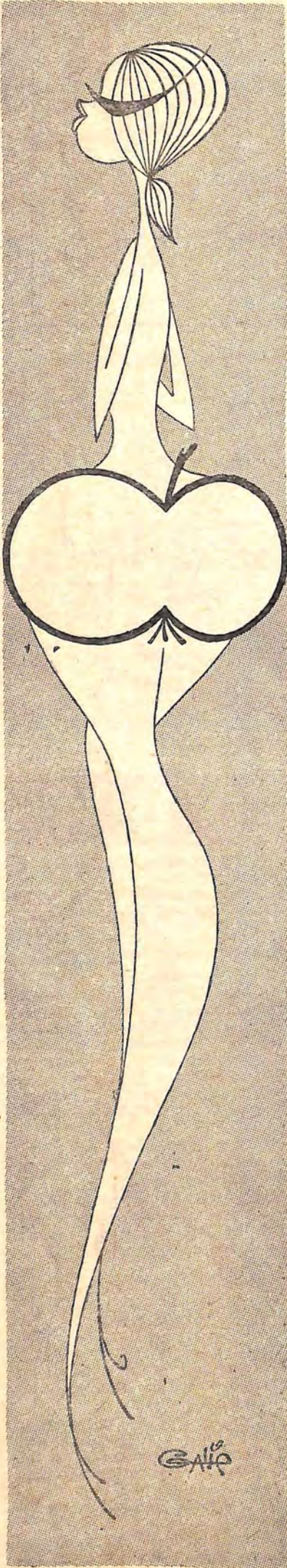
Amaç aynı

Samsun'lu bekçiler, Emniyet Mü-dürlüğünden aldıkları emir üzerine çaki gibi olmak için kemerlerini bo-yatmaya başlamışlar.

Sökmez kardeşim, sökmez! Daha önce biz, trafik su gibi aksın diye caddeleri mi boyamadık, şehir gü-zel görünsün diye yol kenarındaki binaları mı boyamadık, yeni gibi gö-rünsün diye hurda gemileri mi bo-yamadık!

Sökmedi hiç biri... Şu ellere bak-sanıza, fırça sallamaktan imanları gevredii!

TARİHİN SAHİFELERİ ÇEVİRİLİRKEN...

Uzun zamandan beri parlamento yapısına ayak basmamıştım, özel işlerimin düğümlerini çözmekle meşguldüm Akbabam...

Çok «tarihi» bir toplantıya katıldım, önce gergin sonra gevşemiş bir merakla, galiba, herkescağız benim durumumdaydı.

SALON :

Meraklı bir kalabalık vardı, aşağıda da yukarda da. Biraz değişikti. Alı güllü hanımların yokluğu hissediliyordu. Alı güllü hanımların yerine, «rijal» tribünlerinde bile, ça-

tık, sert, enine boyuna kişiler boy gösteriyordu; o arada da «sivilleşmiş» bir Tural Paşa...

O, birden, çatık, sert, enine boyuna kalabalıktan ayrıldı, Başbakan konuşmaya başlayınca hemencecik. Neden anlayamadım...

Birini hasım saysam, onu izledim ben. Dostumdan bana ne?... Dostum, zaten dostum!...

«Trafik sıkışınca» nedense hâlâ, herkes İsmet Paşa'dan trafikçilik bekler, kendi de... Zaten İsmet Paşa'dan en çok şey bekleyen İsmet Paşa'dır.

— YAVUZ'DAN GAZ OCAĞI YAPIL

— GÖRÜNDE İBRET ALIN !..

— SATILAN YAVUZ. BÜTÇEYE 20.

SON SALVO !..

VE PAŞA KONUŞTU :

Tarafsız olunca, insanın her tarafı şaşkınlıktan çarpılıyor. Hâlâ çarpıkım dünden beri... CHP. grubunu dikizliyordum. Çoğunda bir «ünifor-ma» vardı, ifade üniforması, tutum üniforması: «Üf ne önemli şeyler söyleniyor.. aman ne önemli şeyler söyleniyor.. Allah, bundan önemli şeyler söylenemez» tutumu... Sonra o önemli şeylerin karşı tarafı pek etkilemediğini görünce, bu seferle-yin kızgınlık, sonracığıma şaşkınlık üniforması geçirdiler üstlerine...

Ömrümde hiçbir kolektif davranışta bulunamadım diye mi ne, bu «üniformalar» beni çok apıştırdı. A-cep, ben de bir partiye atlasam bahlıklama, böyle mi olurum diye düşünürüm...

İsmet Paşa, her zaman, şıktır, bu sefer bir «pijamalı adamcağız» sanki... Demode kalmışlığını, devrin dışındalığını çok duydum içimde.

Dedi ki:

«Sağ var, sol var»,

«Elele kolkola, çifte sandık kırımı-zı fındık» beraberce rejimi koruyal-m.

Ayakkabı fiyatları gittikçe artıyor. — Gazeteler —

Yazısız

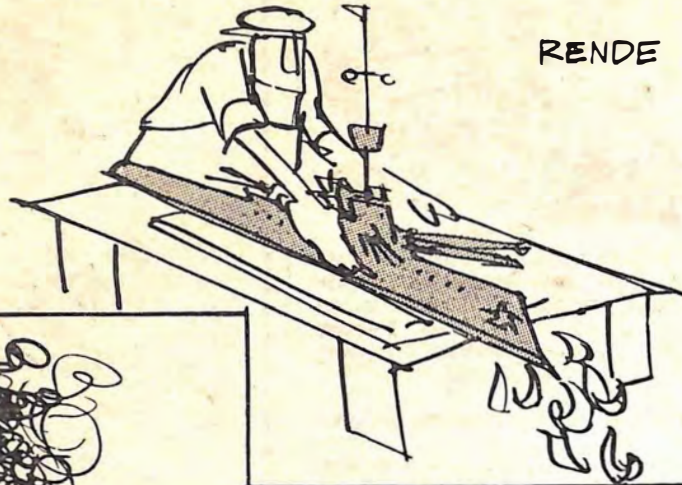
— Sizi görmek isteyen ba

- YAVUZ 'DAN MARANGOZ ALETLERİ YAPILACAK..-

YON LİRA KÂR SAĞLADI..

RENDE !..

-YAVUZ 'DAN
JİLET YAPILACAK..-YAVUZ 'UN
BAKLALARI !..

Dedi ki... Tabii onun ölçüsü sadece kendi hayatı: «Onu denedim, bunu denedim» en iyi yolun «buuuu» olduğunu gördüm...

Ve bunları, ilkönce, enerjisi parlayan, sonra enerjisi sönen bir sesle söyledi... İyi ki, önlerimizde, metin vardı, anlayamadığımızı ordan izledik... Ben Paşa'nın, çok daha iyi olduğu, anahtar-kilit kelimeleri bulduğu, kafalara hitap ettiği zamanları da gördüm... Son Paşa, o büyük günlerin Paşa'sı değildi bence...

VE BAŞBAKAN :

Yine tarafsızlığımın tepesinden şunu söyleyebilirim. Başlangıçta iyiydi ama... Sonra, kılıç atmalar karşısında CHP. silâhendazlarının, şiddetlendi...

Söylevinin özeti şuydu:

«İktidara kuma istemiyoruz...»

«Fobilerinizi, burnumuzun ucunda dalgalandırıp durmayın...»

... Ve Nimet Arzık vatandaş... Tak-silerin fiyatı çok fırladığından evine yaya döndü, içine soğukluklar, ciğerleri sislendiren dumanlar çeke çeke içine...

VALLA NAMUSLUYUM, BILLÂ NAMUSLUYUM :

İnanmak güç ama, yeni bir tutum türedi büyüklerimizin bazılarında. Bir iş için görüşmeye gidiyorsunuz. Gözlerinizin içine bakıyor, elini boğruüne götürüyor ve şunları söylüyor. İnanmak güç ama, biraz zorlayın özünüzi inanamak için:

— Namusluyum... Valla billâ namusluyum... Ben zaten varlıklı adamım... Paraya da düşkün değilim... Valla billâ namusluyum...»

Eğer kafadan atıyorum sanıyorsanız, mademki yemin etmek moda, ben de valla da billâ da talla da atmıyorum...

İnanmak güç ama... Valla billâ!...

SİDE PROJESİ :

Azcık terse, ne diye tutuluyorlar?... Tersî şu: İstimlâk edilmemiş arazi üzre, dünyanın en ünlü mimarlarına, Side için projeler çizdirilmiş... Arazi hâlâ kişilerinmiş... Kişileri de bu projelerden haberiymişler... Ondan sonra fem, devlet «habersizlerden» 5-6 milyona alabileceği araziye, şimcik «haberlilerden» 100 küsur milyona alabilecekmış ancak!...

N'olacak?... İşî sıraya koymada azcık terslik olmuşsa!... O kadar kusura kadı kızında da bulunur...

— Çöpler sokağa dökülüyor. —

— Ev sahibi ölmüş, sokaka attı. Biz de çöpleri sokağa atıyoruz!

FASULYA
700

FASULYA SIRIGI!

kartviziti müdür bey!..

HERŞEY birdenbire olmuştu. Öğle tatiline hazırlanan bakkal, karısının çığlığını duymuştu. Dükkânı kapatıp kapatmadığının bile farkında değildi.

«Nerede?» diye bağırarak bir telaşla eve daldı.

Kadın sâkin, sordu:

«Ne nerede?»

«Elinin körü! Az önce imâat ister gibi bağırın sen değil miydin?»

«Bağırınıydum ayol...»

«Ya ne yapıyordun?»

«Şarkı söylüyordum!»

Eli ayağı titreyen bakkal:

«Ulan karı...» diye çöktü iskemlenin birine. «Sen kim, şarkı söylemek kim! Yüreğini hoplattın!»

Birkaç lokma atıştırıp, döndü dükkâna. Döndü ama yüreği hiç de rahat değildi. Bir kere şarkı söylemeye alıştı mı, alışmadı mı? Sustur susturabilirsen!

Hemen o günün akşamı baklayı ağzından çıkardı kadın. Şarkıcı olacaktı!

Bakkal:

«Kesirim seni!» dedikçe karısı:

«Bir şey yapamazsın» deyip çıkıyordu işin içinden. «Memleketi hürriyet var. İster şarkıcı, ister türkücü olurum!»

«Olamazsın karı... Sende bu ses varken, otobüs çığırkanı bile olamazsın!»

Kocası köpürdüğü sesinin güzel olduğunu ispata çalışıyordu kadın. Günün her saati radyonun başındaydı. Kim sorsa; «Aranjmanları öğreniyorum» karşılığını ahıyordu. Bulaşık yıkarken, ortalık süpürürken, yemek yerken bile böğürme ile uluma arası sesler çıkarıyordu. Hele çamaşır günleri, bir feryat-figandır gidiyordu evin içinde. Camlar zıngırdıyor, döşeme sarsılıyordu.

Geceleri bile bitmiyordu bakkalın derdi. Kadın, ses fazla çıkmasın diye tepesine çektiği yorganın altından boğuk boğuk konserler veriyordu.

Dükkânda bile karısının sızma görmemiş sesi gitmiyordu kulaklarından bakkalın. Müşterilerle gözgöze gelmekten kaçınıyordu. Evinden gelen çığlıkların nedenini bir soran olacak diye ödü pathıyordu.

Bir gün kadın:

«Sesim gittikçe güzelleşiyor» diyecek oldu.

«Olmaz karı, olmaz» diye parladı bakkal. «Musiki dediğin hocasız olmaz. Senin biraz ders görmen gerek.»

Komşular, bakkalın evinden gelen seslerdeki değişmeyi farkettiler mi, bilinmez. Ama bakkal, karısına günde yarım saat müzik dersi vermeye başlamıştı bile. Kalınca bir kızılçık sopasıyla... Sonunda o da insandı ve sabrının bir sınırı vardı.

Ne çare ki kadının sanat aşkı, bir kızılçık sopasıyla ölçülemeyecek kadar büyüktü. Bakkal arada bir yumuşayıp:

«Yaşından başından utan!» diye nasihat ediyordu.

«Hayat kırkıktan sonra başlar» karşılığını alınca da ister istemez cennetten çıkma usule döndüyordu.

Eğer o salı günü olacakları bilseydi, evden bir dakika ayrılmazdı adamcağız.

Mal almak için şehre inmişti. Döndüğünde ne görsün? Karısı balkona çıkmış, millete bedava konser vermiyor mu! Şaşırdı bakkal. Haklıydı. Eğer karının sizin eski pantolonlarınızdan birini giyer, saçlarını yamyamlar gibi tepesinde toplar, masa örtüsünü de şal diye omuzlarına alıp balkonda şarkı söylerse ne yaparsınız?...

Kalabalıkta alkışın, «bravo» nun bini bir paraydı. Kadın, «Tombalacık Halimem» türküsünü, «Yıldızların altında» şarkısının nağmesiyle söylüyordu ama, yine de eğlendiriyordu milleti.

Bakkal, şaşkınlığı geçince, kapıyı omuzlayıp içeri girdi. Karısını bal-

İstanbul'da su gibi kurşun harcanyor. — Gazeteler —

Yazısız

kondan çekip içeri aldı. Ellerini, ayaklarını güzelce bağladı. Bağırmanın diye de ağzına birkaç mendil tıkip sandık odasına kilitleti.

«Tövbe etmeden çözmem seni» dedi. «Şarkı söylemekten vazgeçene kadar ne ekme, ne su...»

O gece bir güzel kafasını dinledi. Sabah erkenden dükkâna gitti. Gazete paketlerini çözerken gözlerine inanamadı. Bütün gazetelerde, karısının pantolonlu, masa örtülü boy boy resimleri vardı.

Bir öfkeyle eve döndü ki, ev sarılmış! Kalabalıktan sıyrılan biri, «Ben gazinocuyum» diye kendini tanıttı. «Eşinizin bizde çalışması için gece beşyüz lira...»

Beşyüzlü duyunca karısının sesi bülbul şakması gibi geldi bakkala.

Üç kişi daha çıktı aradan. Biri «Altıyüz lira» diyor, ikincisi «Dokuz yüz» diye artırıyor, üçüncüsü «Bin!» deyip susturuyordu ötekileri. Artır-

maya arkadan başkaları da karıştı. Plâkçılar da onlara katılınca bakkal hepsiyle birden baş edemeyeceğini anladı. Kapıyı yüzlerine kapatıp balkona çıktı. Otomobiller sokağı doldurmuşlardı. Gazinocular hep bir ağızdan tekliflerini yapıyorlardı.

«Teker teker söyleyin» dedi bakkal.

Bir tanesi otomobilinin üstüne çıkmış, göğsünü yumruklayarak bağırıyordu:

«Ben gazinocular kralıyım. Kimse benim vereceğim ücreti veremez!»

«Sen gel içeri» dedi bakkal. Gazinocular kralı hazırlıklıydı. Geceliği ikibin liradan iki yıllık mukavele imzaladı hemen. Üç aylık ücreti de tıkır tıkır saydı.

Hayran hayran paraları okşayan bakkal:

«Benim bülbul karıcığım» diye mırıldandı. «Sana hep demez miydim bu sese yazık oluyor diye?»

Sulhi DÖLEK

YENİLİK DENİLİNCE: Örneğin 1948'lere kadar hikâyeciliğimiz ve fıkraçılığımız mahalle dedikodularının, mahkeme salonlarının, çapkınlık olaylarının pek dışına çıkamamıştı. Fakat sonraları halkın gerçek yaşantısı yazı konusu oldu, bundan «Sosyal mizah» doğdu. Particilik konu edilirdi, «Politik mizah» elde edildi. Hikâyede, fıkırada, hiciv ve taşlamada denenmedik şey kalmadı. Ama mizah, insanları güldürme ve düşündürme olanağı, bu saydıklarımızdan ibaret değildir elbet.

İşte, bu akla gelmeyen arayış hazırlayarak, mizaha yenilikler getirecek yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak, mizahımıza yeni yeni tebeşümler katmak için yarışma konusunun «Mizahta Yenilik» olmasına karar verdik.

Mizah sözlüğü yapıldı mı? Bir ara başlandı ama devam edilmedi. «A» dan «Z» ye kadar eksiksiz bir sözlük pekâlâ yapılabilir. Kadınları yakından ilgilendiren konular ele alındı mı? Hayır. Mizahı röportajlar yapıldı mı? Çok

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1969 - 1970 YARIŞMASI MİZAHTA YENİLİK

denendi ama, şimdiye dek yapılanlara hiç benzemeyen röportaj tarzı da bulunabilir.

Başka?.. İşte bu «Başka» yı, yarışmacılardan bekliyoruz. Düşünün, mizahta yenilikler bulun, buluşunuz tamamlanmış eser haline sokun ve yarışmamıza katılın.

UYARMA

Sayıları az da olsa, aldığımız mektuplardan okurlarımızın bazı noktalara takıldıklarını anlamış bulunuyoruz. «Sözlük mü yapalım, EĞLENCELİK sayfasına benzer sayfalar mı hazırlayalım?» diye soran arkadaşlar var.

Şunu bir defa daha belirtelim: Yukardaki örnekler yarışmacıların aydınlatma amacıyla verilmiştir. İşleyeceğimiz eserlerin bunların dışında olması gerekir. Yenilikten maksat, benzetmelerle uğ-

raşmak değil, hikâyeden, röportajdan, fıkradan, taşlama, sözlük ve şimdiye dek yapılmışların dışında yeni bir buluşla, mizahımıza yeni bir tür getirmektir.

HATIRLATALIM

ÖDÜL: BİRİNCİYE 2.500

«İKİBİNBEŞYÜZ» LİRA

YARIŞMANIN KURALLARI:

1 — Yazıların daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılması...

2 — Yarışmaya katılan eserlerin «Mizahta Yenilik» niteliğini taşıması...

3 — Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması...

4 — Yarışmaya katılan eserlerin üçer kopya olması...

5 — Daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış bulunması...

6 — Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eserle de yarışmaya girebilir.

7 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.

8 — Takma ad kullanmaların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir. Sadece birinci gelenin gerçek hüviyetini belirten zarf açılacak, adı ve adresi öğrenilecektir. Diğerleri gizliliklerini koruyacaklardır.

9 — 250 liralık ödül, birinci gelen esere verilecektir.

10 — 3 Aralık 1969'da başlayan yarışma 26 Ocak 1970'de bitecek, bu tarihten sonra postalanmış eserler yarışmaya giremeyecektir. Jüri 27 Ocak 1970'den itibaren çalışmalarına başlayacak, armağan kazanan eser, 11 Mart 1970'den sonra ilk çıkacak Akbaba'da yayınlanacaktır.

ADRES: Akbaba Dergisi, Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8-10
İSTANBUL

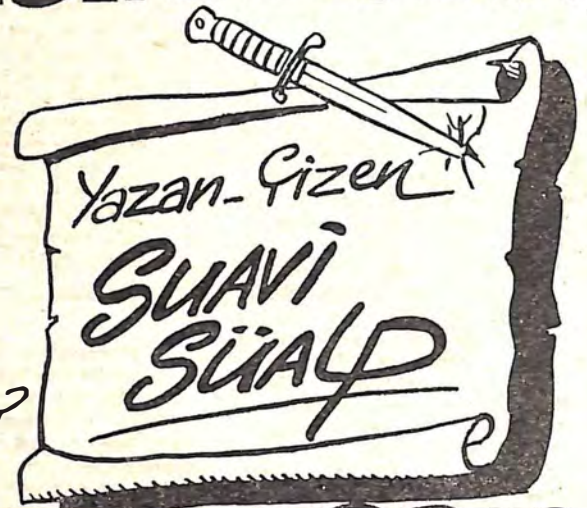

İSTE SİZLERE YENİ BİR HEYECAN VE KORKU FIRTINASI !..
YÜZBİNLERCE DOSYA KAĞIDI, 50.467 FIRÇA, 268 ŞİŞE ÇİNİ MÜREKKEBİ,
36.162 SİLĞİ, 3651 DAKTİLO ŞERİDİ, 18 YAŞINDA SARIŞIN BİR
DAKTİLO BAYAN HARCANARAK YAZILMIŞ VE ÇİZİLMİŞ
BÜYÜK RESİMLİ ROMAN...

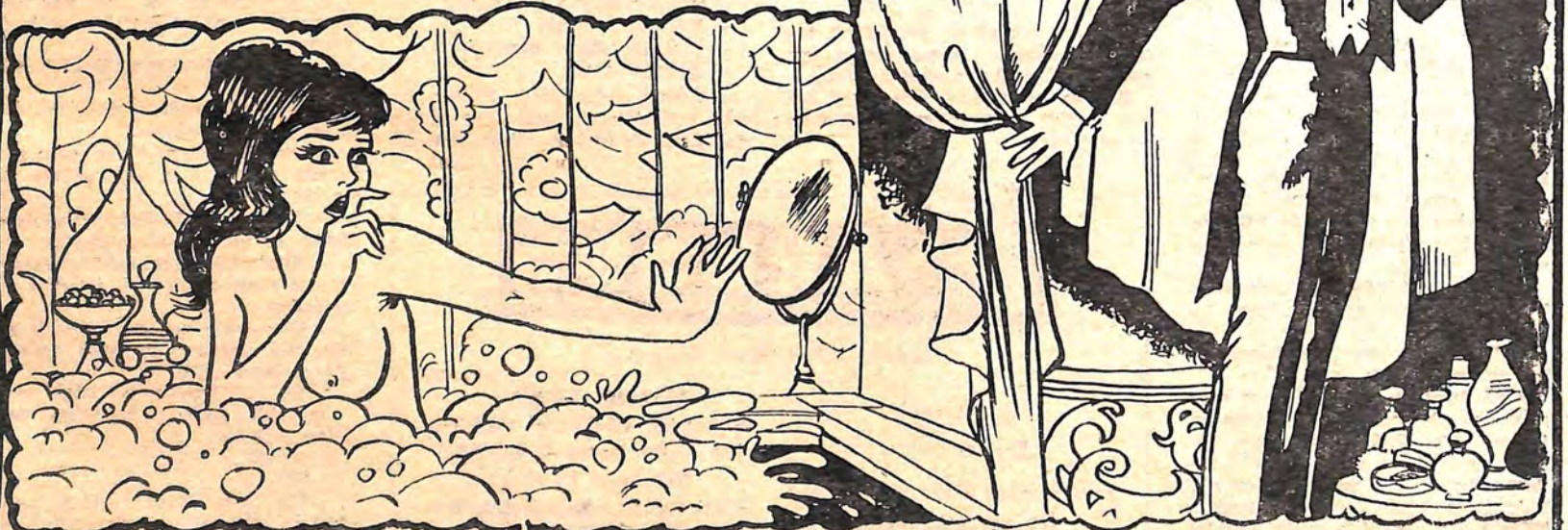
FANTOMA

İSTANBUL'da

SUALLERE BAK !..

21. Paris uçağından inen kemancı kimdi?
Prences Ditrûbanın banyösuna o kremi
hangikendini bilmez koymuştu?..
Kırmızı çantanın içinde bulunan
kanlı ciğer bir insana mı aitti?..
Meşhur polis komseri Kelepçe Hüsnü
Yıldız yolunda ne arıyordu?..
Beyazıt kulesinin mavi yanmasıyla
meşhur mavi elmas arasında bir
iliski mi vardı?.. esetera...v.s..v.s...

**BÜTÜN BU SORULARIN CEVAPLARINI GELECEK HAFTADAN İTİBAREN...
FANTOMA İSTANBUL'DA ADLI RESİMLİ ROMANDA BULACAKSINIZ !..**
Dikkat. « Her hakkı Mahfuzdur. »

— Nerdeydiniz şimdiye kadar? dedi.

— Evdeydik, dedi peder.

Allah rahmet eylesin, fakir babasıydı adamcağız. Babamın, avucuna koyduğu şingirtılı bozuk paralara ne baktı, ne de bir ses etti, yalnız:

— Yarın yine getirin! dedi.

Orada yediğim üç iğne, bir de kocaman kocaman güllâçlar, bir haftada ayağa kaldırdı beni. Ama o gece, ne anam uyudu, ne de babam. Doktor meğer sulu saplıcan (Sulu zâtürre) demiş. Eee, sulu saplıcan da çocuk düşmanı o zamanlar. Terleyen vücuduma havlunun birini koydu, bîrini kaldırdı anacığım. Arada bir soluğumu dinlemeyi de ihmal etmedim. Çünkü, soluk önemlidir fakir evinde.

Zavallı, benden bir yaş büyük olan ağabeyim bir hafta boyunca ayrılmadı başucumdan. Ne masallar uydurdu, ne şarkılar söyledi başucumda, hayatla bağımı koparmayayım diye... Oysa ki ben hayatı, yaşamayı, o denli şartlar içinde bile seviyordum.

Bir hafta sonra artık ne başını dönüyordu, ne de ateşini vardı...

* * *

Yılda bir kez ev sahibimizin evine giderdik. Bizim Adana'da ev kiralari muharremden muharreme toptan ödenir. Muharrem ayı da nedense hiç değişmez, hep Eylülle denk gelir. O zaman da narların tam olgunlaştığı mevsimdir. Anam, bahçemizdeki çatlamayan narlardan kocaman bir sepet hazırlardı. Sonra, âbimin ve benim elimizi yüzümüzü bir güzel yıkar, boyama pantolonlarımızı (varsa tabii), ayaklarımıza larımızı (varsa tabii, ayaklarımıza geçirir, ev sahibimizin yolunu tutardık. Narlar, ev sahibimize rüşvet, biz iki kardeş de acıma duygularını harekete geçirecek birer uyarıcı... Peder yolda tembih ederdi:

— Ulan, boynunuzu iyice бүкүн ha! diye... Nah şöyle бүкеceksiniz!

Biz artık, ev sahibimizin oraya dek iyice alışkanlık kazanalım diye, sokakta bile boynumuzu kırar yürürdük.

— Namussuz garı, ulan ne var sanki bizi evden çıkaracak be! Galtak, yetmedi mi o gonaklar sana? Baksana şu iki sabiye. N'ederim ben bu iki sabiynen sokaklarda? İnsan bunlara acır be!

Bilmiyorum, kaç liraydı bu bizim oturduğumuz tonrak parçasının yıllık kirası! Tonrak parçası diyorum, çünkü üzerindeki cerden çöpten odayı vüksek mühendis babam inşa etmişti.

— Ulan, derdi peder, baktınız goca garı ıngır cingir ediyor, ağlamayı unutmayın ha! Ağlayın, sulu sulu dökün!

Biz iki kardeş, bir tiyatronun dram artistleri gibi sahneye yaklaştıkça, biraz daha boynumuza, gözyaşı ayarımıza çekidüzen verirdik. Kolay değil, biraz sonra büyük seyrelinin karşısına çıkacağız. Olur ki, rolümüzü iyi kesmezsek, Eylül ayından sonra dışardayız... Ondan sonra Adana'nın 15-20 gün hiç dinlenmeksizlin pisem pisem yağın yağın murları tepende...

Kalekapısı semtinde, kocaman bir konağın kapısını çalan babam, bir kez daha:

— Ulan eyice gırın boynunuzu ha! demeyi unutmadı.

Kırık boyunla, kıvrım kıvrım merdivenleri çıkar, geniş bir odanın orta yerindeki koltuğa kurulmuş şişman bir kadının elini öperdik. Nedense bu el her zaman keçi gibi kokmuştur bana. Ama, işin ucunda düm kalım olduktan sonra, evvelallah öpmek değil ya. yala deseler yalardım bu kalın damarlı keçi keçi kolan ell...

Peder:

— ..... hanım, derdi, sayenizde büyüyüp gidiyor işte sabiler.

Göz kırpar di peder.

BİRİNCİ SAYIDA ÇIKAN KISMIN ÖZETİ :

Adana'nın fakir semtlerinden birinde dünyaya gelen kahramanımız, meyve ve sebze sandıklarından çırpıştırılmış bir gece-konduda geçen çocukluğunu anlatmaktadır.

Her yaz:

— Ulan avrat, ne var yâni göçsek Hürriyet Mahallesi'ne, kurtulsak şu ev kirasından, diye bir posta yalvaran baba, karısının bu teklife yanaşmaması üzerine kesere testereye sarılır, her yıl yönünü değiştirdiği kapı ve pencereleri, bir kez daha değiştirmeye koyulur.

Gecekondu'nun onarımı bitince, kışlık yakacak derdi başlar. Dört kişilik ailenin bütün yükünü omuzlarında taşıyan yorgun babanın, bazı pratik buluşları vardır. Çocuklarını da yanına katarak, fabrikanın birinden elde ettiği kömür tozuyla kiş için bir garip yakacak hazırlarlar. İçini sıvayıp, ortasına ızgara yerleştirdiği bir gaz tenekesinden de mangalla soba karışımı son model bir ocak yaptı mı, ailenin keyfine diyecek yoktur. Adana'nın soğuğu, bu fakir insanları yataklara düşüremeyecektir artık.

Bir keresinde az korku atlatmamışlardı çocuklardan birinin günden güne solup erimesi yüzünden. Nazar değmiştir diye kurşun mu döktürmemişlerdi, kocakarı ilaçları mı yaptırmamışlardı?... Okuyup üfleme de fayda vermeyince, çaresiz doktora gidilmişti. Hasta yavrunun orasını burasını dinleyen doktor:

— Boynunuzu biraz daha kırın! demektir bu göz kırpış...

— Size nar yolladı bizimki.

Kadın konuşmazdı hiç. Bir besleme hemen narları boşaltır, sepeti tutuştururdu elimize... Peder, bir çıkına sardığı parayı, bu koca karının avucuna saydığı zaman, işte o anda başlardı hiç konuşmayan kadının konuşmaya:

— Amet efendi, derdi, marul eksem daha çok kazanırın bu paradan!

— Doğru ..... hanım, çok doğru. Ama biliyon ki...

— Olmaz, şöyle birkaç lira daha ver bakalım!

— Vallaha yok hanım!

İşte o zaman tüm görev bizim omuzlarımıza yüklendiği için, pederden görevi devralır, başlardık boyun kırıp ağlamaya:

— Deeze deeze atma bizi sokağa deeze!...

Eh, yürekler dayanır mı, boyunlar kırık, gözler yaşlı... Koca karı konuşur:

— Hadi, bu yıl da çocukların hatırı için oturun. Amma seneye heç garışmam ha Amet efendi, derdi.

Babam ne derse desin, fena kadının değildi bu koca karı. Beslemeye seslenir:

— Güz, çocukların garınlarını doryur! derdi.

Besleme bizi, mutfağa sokar:

— Ne yiyeceğiniz lan? diye sorardı. Sanki, şunu isteriz, bunu isteriz desek, olacaktı gibi...

— Heç abla, derdik, ne verirsene. — Ne veriyin lan ben size, et veriyim mi?

Sorduğu şeye hak! Kocaman bir tabak et kovardı önümüze. Sonra, adını bilmediğimiz, ismini duymadığımız tatlı ve kompostolar... Ceplerimizde de erik kurusu. İki kardeş, tikanana dek yerdik bunlardan.

— Şerbet de yapım mı lan size?

— Yap abla!

— Ne aç gözlüsünüz lan siz?

Ne bilelim, sonradan öğrendik, meğer teşekkür ederiz abla dememiz gerekirmiş bu çok kıbar beslemeye... Nemize gerek teşekkür, buz gibi kocaman bir bardak vişne şerbeti varken...

Delimsirek kız:

— Ben evlenecem ha! derdi.

— Eyi abla, derdik.

— Kimnen biliyor musunuz?

— Kimnen abla?

— Ezzacı galfasıynan. Böyün anem evlendirecek beni. Durun lan size çörek de veriyim. Oğlan beni de-

liler gibi seviyor. Bu çörekleri ben yaptım ha!

— Eline sağlık abla.

— Size galem verim mi?

— Ver abla!

— Amma iki dene yok!

— Olsun, biz ortadan bölerik.

Dışardan koca karının sesi duyulur:

— Güz, aşşadan o esgi dolu bohçayı getir!

Besleme, bize yan yan bakar:

— Böyük anne size esgi verecek, der.

Beslemeyle beraber dışarı çıkarıldık. Hemen babamın yanına diz çöker oturduk. O kadar aradan sonra, ne âbimin aklında kahrıdı boynun kırmak, ne de benim. Peder, ters ters bakardı suratımıza. O dakika anlar, kırardık boyunlarımızı... Koca karı bohçadan bir yığın eski şeyler seçer, başka bir bohçaya doldururdu.

Pek mutlu ayrıldık oradan. Hem bir yılı daha garantilemiş, hem de bir yığın eski püsküye sahip olarak... Üstelik mideler tıka basa dolu, ceplerde erik kurusu dolu.

Bazen, bu eskilerin içinden bir palto, bir manto da çıkardı. Anacığım bunları keser, elinde dikerek boyumuzu uydurmaya çalışırdı. Çok dua almıştır bu koca karı anamdan...

Evin bir yıl garantisi daha böylece taraflar arasında imza altına alındıktan sonra peder kış hazırlığına başladı. Çamuru karar, içine samanı döker, üç gün dinlendirirdi. Ondan sonra girişirdi en meraklı olduğu işe. Evin tüm dört yanını sıvardı. Biz de yardım ederdik:

— Su ver, çamur ver!

— Al su, al çamur!

Bu sıva günlerinde tüm eşyamız avluda kahrıldı. Sanki hırsızlar eski püskü meraklılarıymış gibi, peder, o üç gün üç gece çanakların tabakların arasında yatar kalkardı. Anam:

— Bre herif, hırsızlar n'etsinler o esgi püsküleri? dedikçe, peder:

— Ulan avrat, evimiz dediğin şeyler bunlar be, bir de bunlar giderse, ortada ne kalır? derdi.

Doğru, ortada ne kahrıldı sahiden evimiz diyebileceğimiz?... Bir yatak, bir çul, iki tencere, altı sahan, üç sepet, bir tava, iki tepsi, bir mal-tız, yastık ve yorganları saymazsak evimize ev dedikten şeyler bunlardı...

Geceleri bir şangırtı duysak, hemen sıçardık:

— Ana hırsız!

— Yatın ulan korkmayın, babanız bir yanından o yanına döndü!

Aşşadan pederin sesi duyulur:

— Avrat!...

— Hi!...

— Diyorum ki, bu sene doğudaki pencereyi gapayıp, batıdan açak diyorum.

— Yahu herif sabah düşüncek, şindi gece yarısı.

— Şindi düşünsek n'olur? Batıdan açarsak akşam güneşli!...

— Ben bilmem, ne halin varsa gör! Benim dizlerim titriyor çamur daşımaktan.

— Yok sanki bizimki titremiyor. Pekiyi, batıdan açsak n'olur?

— Allah Allah, aç yahu! Nereden isterse canın oradan aç, istersen de pesinden aç!

— Ulan avrat sen hep söyleyin zaten. Sen demiyor muydun doğuyu ağaç gapıyor diye.

— Evi eyi, batıdan aç! Şindi uyu! On dakika sonra peder tekrar aşşadan seslenir:

— Avrat!

— Hi!

— Ben batı dedim amma, sen haklısın. nar ağacını unuttuk, bu sefer o gapar. En eyisi guzeyden açak!...

— Sen bilin!

— Soğuk mu alır den?

— Ne biliym!

— Ne bilin sen?

(Devamı var)

Akbaba

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ : Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati : 100 kuruştur.

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

İHTAR EDİYORUZ

HAŞHAŞ ÜÇ KÂĞITÇI — DOLANDIRICI — ŞÖYLE BÖYLE DEĞİLDİR... BUNU BÖYLE SÖYLEYENLER BOYLARINDAN BÜYÜK SALATALIK YEMİŞLERDİR!

NEDEN CEVAP VERİYORUZ?

Halka kazık atarak, onların paralarının üstüne yatarak, bine bin katarak söylediğimiz ve vaat ettiğimiz yeminlere dayanarak ortaklarımıza şunları bilmelerini bildiririz ki, Haşhaş Holkink ne dolandırıcıdır, ne üç kâğıtçıdır ne de şöyle böyledir. Zürriyet gazetesinin bize açtığı şampanya, pardon kampanyadan sonra kimse parasını Haşhaş'tan çekmemiş, bilteessür daha çok yatırmıştır... Paralar ortaklarımızdan İsmail'de olup İsmail bu paraları şu anda deve yapmak için teşebbüse geçmiş bulunmaktadır... Biz sizin paralarınızı toplayıp deve yapmaya kararlıyız... Kim ne derse desin Haşhaş tesisleri orda burda, bazen şurda yavaş yavaş yükselmeye ve siz ortaklarımıza binde yarım kâr getirmeye devam edeceklardır... İşte o kadar...

RAKKAMLAR KONUŞSUN DA GÖRELİM

Zürriyet gazetesine 499.000.000 milyonluk bir dâva açtık... Şu esnada avukatımız Sabit Celse, mubaşirimiz Hürşit duruşmada olacaktırlar... Onların, bizim hesaplarımıza el koymasına karşılık biz de onların her şeyine el koyacağımızı bilsinler... Haşhaş iki ayda sizlerden tam 567 milyon lira kaynatmıştır. Bunlarla neler yapacağımızı gelin de aşağıda görün. Ve size kazık atıyorlar diyenlere de şu cevabı verin: «Size öyle geliyor. Kazık yersem ben yerim, kimseyi ırgalamaz» deyin... Aferin... Şimdi tesislere geçelim...

FİSKİYE FABRİKASI

45 milyar lirayla yapılacak fiske fabrikası için sulak bir yer aranmaktadır... İdare heyetimiz bunun için Belediye Sarayının önündeki havuzu münasip bulmuştur... Eser bittiği zaman her tarafı şakır şakır sular kaplayacak ve bir muslukla idare edilecektir. Senede 77 ton su fışkırtacak bu fabrikanın motorlarını

arkadaşımız, Bedesten'den gayet ucuza bulmuştur. Bujiler ve musluk takılır takılmaz fabrika mearisimle açılacaktır. Bütün ortaklarımız bu fiskeyenin başında oturup dertlerini unutabilecekler ve seyretme ücreti olarak her girmişte 50 lira ödeyeceklerdir. Diğer vatandaşların ücretlerini daha tesbit etmedik...

MICIR - KÜSBE FABRİKASI

En büyük Haşhaş yatırımlarındandır... İki salon, üç odadan ibaret bu dev tesisin finansmanında sade 5678 ton talaş gitmiştir. Reşadiye'de kurulacak bu fabrika Avrupa'da ikinci, 87 kiloda üçüncü olacaktır... Kapasitesi senede 678 ton küsbe ve 345 ton micirle değerlendirilen bu tesisler kezzap da imal edecek ve imal edilen kezzaplar bütün ortaklarımıza beşer şişe olarak dağıtılacaktır... Ortak başına bu tesislerden düşecek senelik hisse aşağı yukarı (18) kuruş olacaktır...

CÜMBÜŞ FABRİKASI

Bütün yurt ihtiyacını karşılayacak kadar cümbüş yapacak, hattâ Arap memleketlerine ihracat yapabilecek olan Cümbüş Fabrikası ortaklarımızdan Cümbüş Âmâ Fevzi tarafından plânlanmış ve münasip bir han odası bulunduktan sonra faaliyete

geçirilmesine karar verilmiştir... En hassas ve nefis cümbüşleri yapacak olan fabrikada üç kişi çalışacak ve bu tesis de 56 milyona mal olacaktır... Tabii ondan sonra gelin cümbüşü seyreidin...

SÜLFAKAZAN FABRİKASI

Yatırımı 56 milyon olup memleket sülfakazancılığına hizmet etmek için kurulmuştur. Daha inşa halinde olup, arsa aranmaktadır. Teklif edilen beş arsadan su çıkmıştır... Yeni arsalar ve parsalar peşindeyiz... Bu fabrika 1997 yılında çalışmaya başlayacak ve iki kazanı da fokur fokur kaynayıp, yemeklik sülfakazan ve ince kıyım işkembe yapacaktır... Yıllık kapasitesinin 45 kadar olacağından bu fabrika Balkanların bütün ihtiyacına cevap verecek... Cevaplar en kısa yoldan gönderilecektir... Fabrikanın ayrıca elektrofilit kısmı da yapılmakta ve civardan geçenler tarafından merakla seyretilmektedir.

HAŞHAŞ EZME TESİSLERİ

Büyük bir kombinayı içine alan ve Siirt'te kurulan ezme tesisleri Mac Stevanton firmasıyla ortak olarak kurulmakta ve kamyonlar Siirt'e ton ton öte beri taşımaktadır. Hafriyatının 1976'da biteceği ezme kombinasının bitmesi ihtimali halinde bütün ortaklarımızdan başka bütün herkese ikiyüzellişer gram badem ezmesi, dut kurusu, pestil yetiş-

tireceği sanılmaktadır... Aldığımız 67 milyon lira kredinin yanında bu ezme tesisleriyle karışık paraları da ezme için makiyeye atmaya çalışılmaktadır... Tesisler eğer bir gün biterse, nasıl bir kapasite göstereceği ortaklarımıza 16 mm. lik filmlerle evlerine kadar gelinerek gösterilecektir... İstemeyenlere göstermeyebiliriz...

NE DURUYORSUNUZ, SİZ DE ORTAK OLUN!

Haşhaş Holkink size de kollarını açmış bekliyor...

Milyonlarca kişinin parasını alarak dev yatırımlara kalkan Haşhaş Holkink'in düsturu şudur: «Daha çok ver, daha çok alamazsın». İyi mi?... Aşağıdaki giriş beyannamesini hemen doldurun... Siz de bütün memleket çapında dev tesislere yüzbinde bir ile ortak olduğunuzu sanacak ve zamanla aldandığınızın inanacaksınız... Rica ediyoruz. Tesirlere, kimseye, arkadaşınıza kapılmadan bütün paranızı gelin yatırım ve bizden hisse kâğıdı alın... İşte aşağıda giriş şartları... Kalem önünüzde yazın, kazanın...

BEN ADI SOYADI — KİMLİĞİ — ANASI — BABASI MALUM — FALAN FİLÂN. HAŞHAŞ HOLKİNKE ORTAK OLARAK GİRİYORUM VE ACABA NE HALT YIYORUM...

Yukarda adı yazılı ..... şirketimize ortak olarak ..... lira verip girmiş olup, bütün vaat edilenlerden yılda yüzbinde bir

hisse alacaktır... Alamadığı takdirde bu hissesi şirket kurucuları tarafından hazfedilir... Mecur adres değiştirdiği veya değiştirmeye niyetlendiği anda ortaklarımıza bir mektupla bildirir... Kaç para yatırırsa o kadar hisse alacak olan adı geçen ortak, medeni halindeki zaruri müzaharatlar vukuunda kendini temsil edecek ikinci bir şahıs gösteremediği takdirde onun hissesi yanıp başkası tarafından aynı haklara uyulması yoluna gidildiğinden ne olarsa olur...

Ben bütün yukardaki şartları ve durumu okudum. Kimsinin tesiri olmadan paramı Haşhaş Holkink'e verdim... Aklım başımdadır ve ne halt yediğimi biliyorum... Maksadım memleket sayıne bir taş koymaktır.

ADRES : .....

KEFİL : .....

Özel müfettiş

ÇEVİREN:
Süheylâ
AYKUT

DEKOLTE gecelikten taşan şahane göğüsler, Armand'ın nefesini keser gibi oldu. Yutkunarak: — Bunlar gerçekten birer şaheser! diye mırıldandı.

Hilesi bir kez daha başarı kazanmıştı. Evin güzel kadını, kocasının yokluğundan yararlanarak bütün dişiliğini, bütün güzelliğini karşısındaki yabancıya gösteriyor, yabana atılamayacak bir vücuda sahip olduğunu ispata çalışıyordu.

Kendini güçlükle tutan Armand, takdirle başını salladı.

Paris'in büyük fabrikalarının birinde çalışan dargelirli bir memurdu Armand. Görevi gereğince memur ailelerinin arasına sokulur, özel siparişleri evlere götürürdü. Bu görev, şeytani bir fikir ilham etmişti ona günün birinde. Kurnaz bir oyun düzenledi, değme zengin ve yakışıklı erkeklerin bile elde edemeyecekleri kadınlarla, beş kuruş harcamadan düşüp kalkmasını becerdi.

Başvurduğu kurnazlık da, pek öyle altından güç kalkılacak cinsten değildi hani. Kendi kendini özel müfettişliğe atamıştı o kadar! Gittiği evlerdeki güzel kadınların karşısında ciddi bir görünüme bürünüyor, «Sizinle kocanızın duymaması gereken gizli bir görüşme yapacağım» diyordu.

Sözde bir iş konuşmasıydı yapacağı. Fabrika tarafından görevlendirilmişti. Şirket yöneticileri, terfi et-

tirmeyi düşündükleri memurlarının ev ve aile hayatlarını öğrenmek istiyorlardı. Yükseltileceği mevkie yakışmayacak olanlar ayıklanmalıydı. Terfi edeceklerin ise, kendilerinin olduğu kadar eşlerinin de alımlı, çalılımlı olmaları, girecekleri topluluklara uymaları gerekirdi.

Bu kısa girişten sonra, başlıyordu önceden hazırladığı soruları sormaya... Sorular bitince, kocasının yükselmesinde payı bulunacak kadının vücut ölçüsünü almaya, vücut güzelliğini görmeye geliyordu sıra. Sonra «Cinsî cazibe» dersine geçiliyordu. Yürüyüş, kalabalık bir davette oturuş, dansa kalkış. Derken seks faslı...

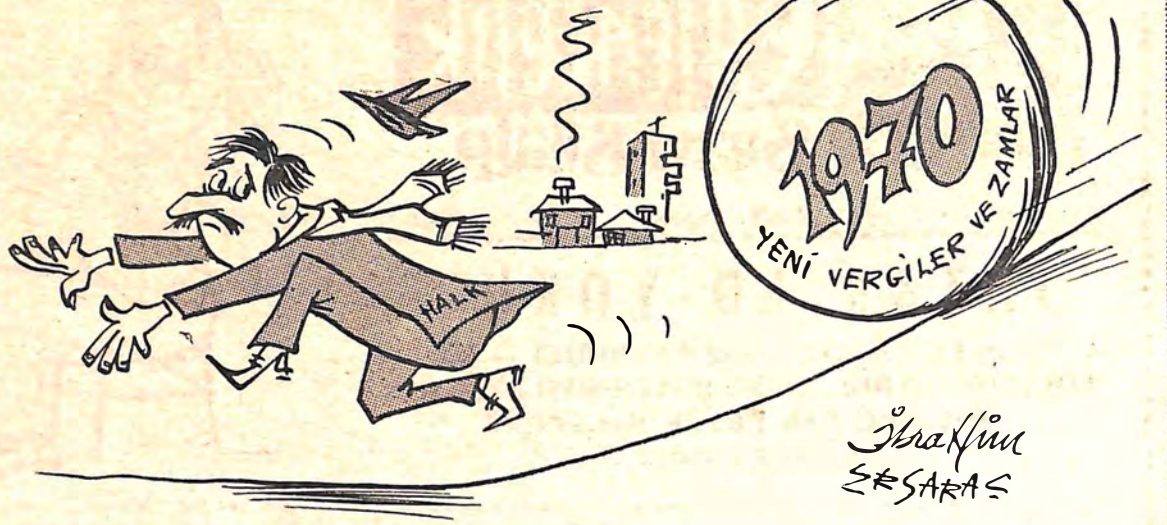
Kocalarının terfi edeceğini öğrenen kadınlar sevinçten yerlerinde duramıyorlar, vücutlarının en mahrem yerlerine kadar bütün güzelliklerini ortaya koyuyorlar, kendilerine parasız ders veren bu özel müfettişin kollarına kuşkusuzca atılıyorlardı.

Sonra günler geçiyor, şirketten ge-

lecek haberi bekliyorlardı. Kocalarının terfi etmediğini gördükçe kabahati kendilerinde buluyorlar, özel müfettişi gerektiği kadar memnun edemediklerini sanıyorlardı. Ona karşı biraz daha ateşli davranamazlar mıydı yani?

Altı ay tam bir harem hayatı yaşadı Armand. Her renkten güzel kadınlarla tatlı anlar geçirdi. Sır, aralarında kalıyordu. Bu hem kocanın, hem firmanın hem de evliliklerin selâmeti bakımından önemliydi. Vizon manto, elmas kolye, toplum hayatında mevkii yükselmiş bir koca, kısacası mutluluk bekleyen kadınlar, umduklarına kavuşamayınca bunu kocalarının aptallığına veriyor, kendileri de güzellik kremlerinin envaını deneyerek sabırsızlıkla özel müfettişin yeniden evlerine gelmesini bekliyorlardı. Armand ise semtin genişliği yüzünden bir gittiği eve bir daha uğrayamıyordu.

Ve ünlü atasözünün isabeti bir kere daha ortaya çıktı, su testisi su yolunda kırıldı!

İbrahim
ŞEKER

— Kara kış bir çığ halinde geliyor. —

Bir sabah henüz yataktan kalkmıştı ki, kapısı çalındı. Fabrikanın dört işçisi, «Buyrun» demesine vakit kalmadan içeri girdi. Bunlar iri yarı, güçlü kuvvetli adamlardı. Biri:

— Özel bir araştırma için geldik mösyö Armand, dedi. Ben ve arkadaşlarım, ne zaman terfi edeceğimizi öğrenmek istiyoruz.

Armand sarardı:

— Ne demek istediğinizi anlayamadım mösyö.

Anlattılar. O gün hayatının en büyük dayığını yedi. Hastaneden çıktığında, işinin bir kasabaya nakledildiğini öğrendi. Bir ikinci dayak yememek, yeniden hastanelik olmamak için sebebini sormadı. Fabrikada ondan kalan tek hâtıra, ara sıra terfi eden memurların içlerinde yaşayan şüpheler oldu. Bunu, alınlarında kabaran küçük şeylere mi borçluydular yoksa?

Leopold Massiera'dan
çeviren:

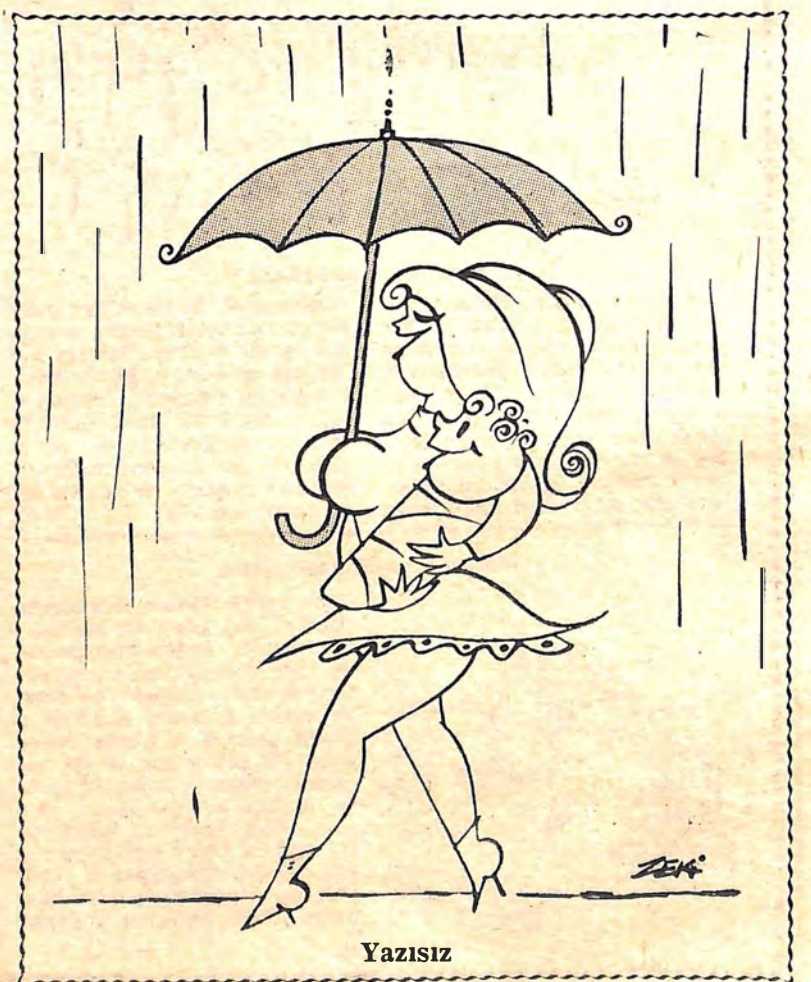
Süheylâ AYKUT

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eski ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı, Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : ..... — 1)

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Bugün büroda konferans var... Onun için ciddi giyindim!

Cennetten mi?

Gazetede kendi ölüm haberini okuyan adam heyecanla telefonu açtı, karısına:

— Gazetedeki ölümümle ilgili haberi okudun mu? diye sordu. Kısa bir sessizlikten sonra: — Evet, diye kekeledi karısı. Şimdi nereden telefon ediyorsun?

Neden?

Dublin barlarının birinde ufak tefek bir adam hem içiyor, hem de yanındakilere dert yaniyordu:

— İrlanda muhafız alayına alınmak üze-
reydim ki, son dakikada gözlerim yüzünden
alınmadım.

Adamı dinleyenlerden biri:

— Nasıl olur, dedi. Boyu 1.80'den kısa o-
lanlar muhafız alayına alınmazlar. Sizin boyu-
nuz sanırım 1.65'ten fazla değildir. Boyunuz
dururken, gözlerinizde ne kusur buldular?

— Yere fazla yakın oluşunu!...

Öğüt

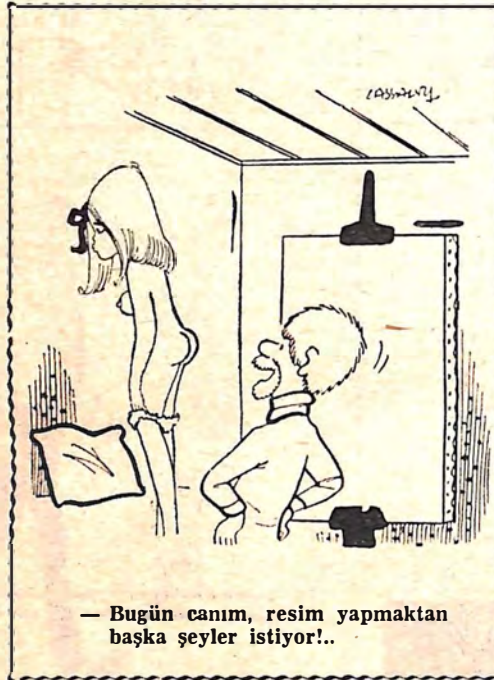
Oğlunun yüzüne güvensizlikle bakan baba:
— Dikkat ettim, son zamanlarda pek çok
yalan söylemeye başladın, dedi. Oysa doğru-
luktan şaşmamamı istiyorum senin. Daima
gerçeği söyle... Ne olursa olsun yalana sapma!

Oğlan boynunu büktü:

— Peki baba.

Kapının çalmasıyla öğüdü kesen baba:

— Güzeel, dedi. Şimdi git, kapıya bak. E-
ğer beni arıyorlarsa evde olmadığımı söyle!

— Bugün canım, resim yapmaktan
başka şeyler istiyori!...

Oyun

Kafaları çekerken tanışan iki
kişiden biri sordu:

— Eğlenceli ve heyecanlı bir o-
yun oynamak ister misin?

Diğeri cevap verdi:

— Elbette isterim. Nasıl oyun
bu?

— Karanlıkta oynanan bir o-
yundur. Bir ormana, ya da çalı-
lıklar içine girilir, birbirini tu-

tan çiftler sevişir. Eğlenceli bir
şey değil mi?

— Evet ama, anladığıma göre
bu oyunu oynamak için kalabalık
olmak gerekiyor.

— Yoo, üç kişi yeter.

— İki kişi olduğumuza göre ü-
çüncüyü nereden bulacağız?

— Bekâr mısın arkadaş? Karı-
nı getirsen yeter!

Bencil koca

Berberde karşılaşan iki kadın-
dan biri:

— Yakında çocuğum olacak,
dedi arkadaşına.

— Tebrik ederim, diye cevap
verdi diğeri. Kocan kimbilir ne
kadar mutludur!

— Haberi yok ki!...

— Neden, söylemedin mi?

— Söylenir mi şekerim? Onun
ne bencil olduğunu bilirsin. Baş-
kasının yaptığı şeylerle katıyyen
ilgililenmez!

Belli ediyor

Üç adam ve bir köpek oturmuş
poker oynuyorlardı. Kahvenin ye-
ni müşterilerinden biri oyunu
bir süre izledikten sonra hayran-
lığını gizlemeden:

— Poker oynayan bir köpeği
ilk defa görüyorum, dedi. Anlaşıl-
an çok zeki bir hayvan!

— Haydi canım, dedi köpeğin
sahibi, humbılın biri! Pokeri bili-
yor da, ne zaman eline iyi kâğıt
gelse, kuyruğunu sallayarak belli
ediyor!

— Sakın bakma... Duvağımı çı-
karırken utanırım!

Yol yakinken

İki nişanlı lokantaya gitmiş,
yemek bittiği halde münakaşala-
rı bitmemişti. Sonunda erkek:

— Hiçbir konuda anlaşamadı-
ğımızı görüyorsun, dedi. Yol ya-
kinken nişanı bozalım!

Sonra garsonu çağırdı ve:

— İki ayrı hesap lütfen!... di-
ye ekledi.

Paydostan sonra...

Parfümeri mağazasına giren genç kadın,
yakışıklı tezgâhtara:

— Ten rengi pudra, mercan rengi ruj, el
losyonu ve rimel istiyorum, dedi.

Müşterisinin istediklerini getiren delikanlı
sordu:

— Başka bir emriniz var mı madam?

— Ah, az kalsın unutuyordum... Göz altın-
daki morlukları yok edecek bir şey verir mi-
siniz?

Kızaran satıcı:

— Oh madam, diye kekeledi. Burada ol-
maz ki!...

Kadının inadı

Pol birkaç aylık, arkadaşı Jak yirmi yıllık
evliydi.

— Dün gece karımla aramızda yine pisipi-
sine bir inatlaşma oldu, dedi Pol. İşten dön-
düğümde «Sinemaya gidelim» diye tutturdu,
çok yorulduğumu, dinlenmeye ihtiyacım oldu-
ğunu söyledim. O, «Gideceğiz!» diye dayattı,
ben «Gitmeyeceğiz» diye direndim. Sonra...

Arkadaşının sözünü kesen eski evli:

— Neyse uzatma, dedi. Film güzel miydi
bâri?

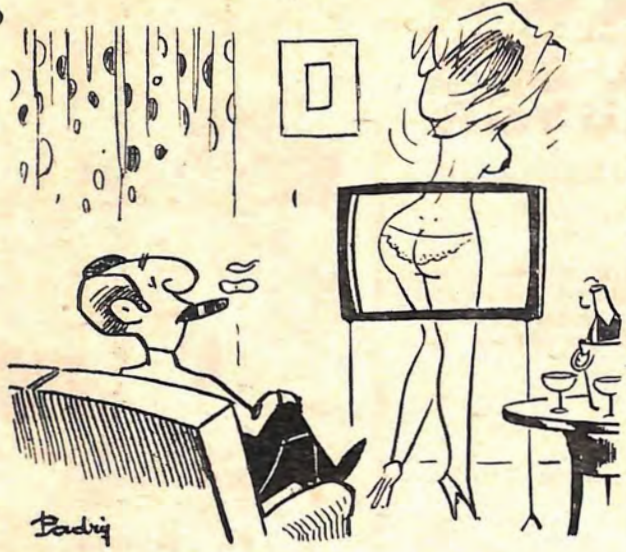

Yazısız

— Buradan filmi iyi göremez-
siniz ama, sizi de kimse görmez!

Badri
- ÇERÇEVEYE ALDIRMA ŞEKERİM ...
BU BENİM TELEVİZYONDAKİ İŞİMDİR !..

Dünya karikatür ler

- TABLOYU BOŞVER ... MODEL KAÇA ?..

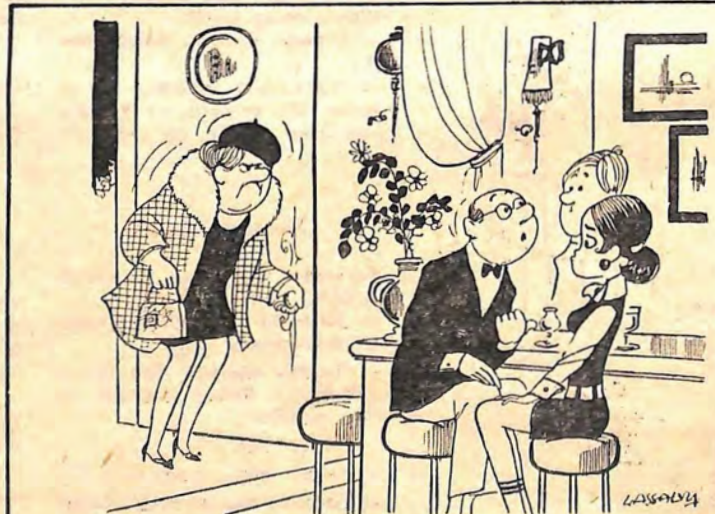
YAZISIZ

Kotsu
- HAYDI YATAĞA ... KAFİ DERECEDE TELEVİZYON
SEYRETTİN !..

İSA
- SİZ RAHATSIZ OLMAYIN, BEN ELCAGIZIMLA
BUNU YERİNE TAKARIM !..

- GARSON ... ÇABUK, KAVGA BAŞLAMADAN BANA BİR
KONYAK DAHA VER !..

Hayatı zindan eden
baş ağrılarına karşı

GRİPİN

faydalıdır

GRİPİN,
baş, diş, adale
sinir ağrılarını
teskin eder

GRİPİN,
bayanların
muayyen
zamanlardaki
sancılarında
faydalıdır

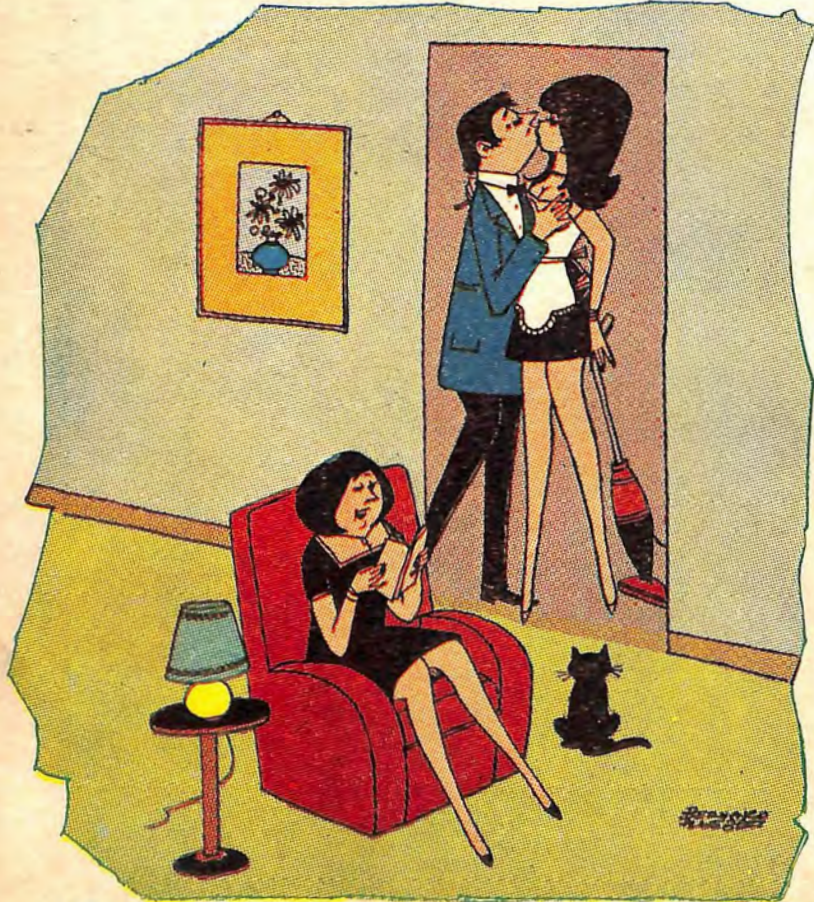
GRİPİN,
grip ve nezle
başlangıcında
birçok fenalıkları
öner

GRİPİN,
4 saat ara ile
günde 3 adet
alınabilir

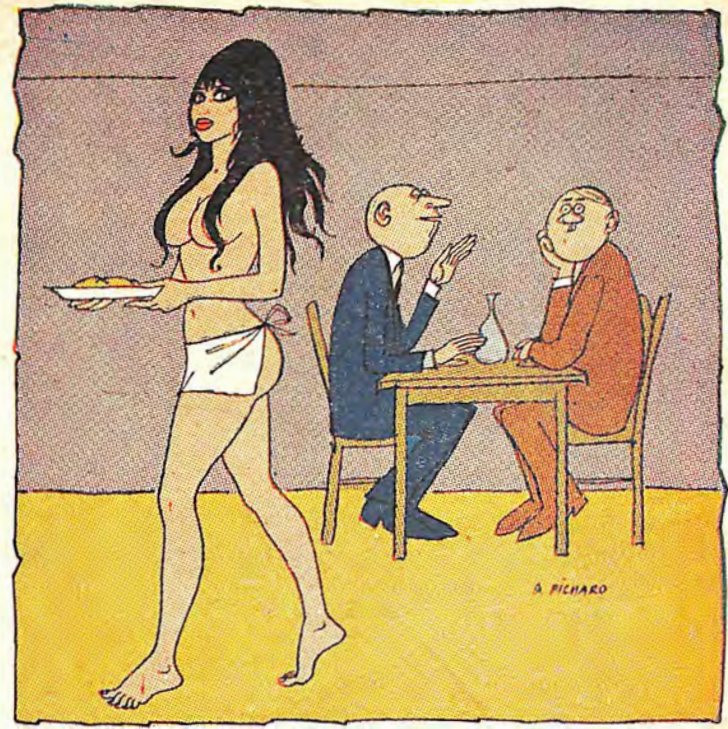

— YENİ MODA BENİ ÇOK TUTUMLU YAPTI...
— BENDE BU MANTOYU GİYDİĞİM ZAMAN İÇİME HiÇ BİR ŞEY GİYMIYORUM !..

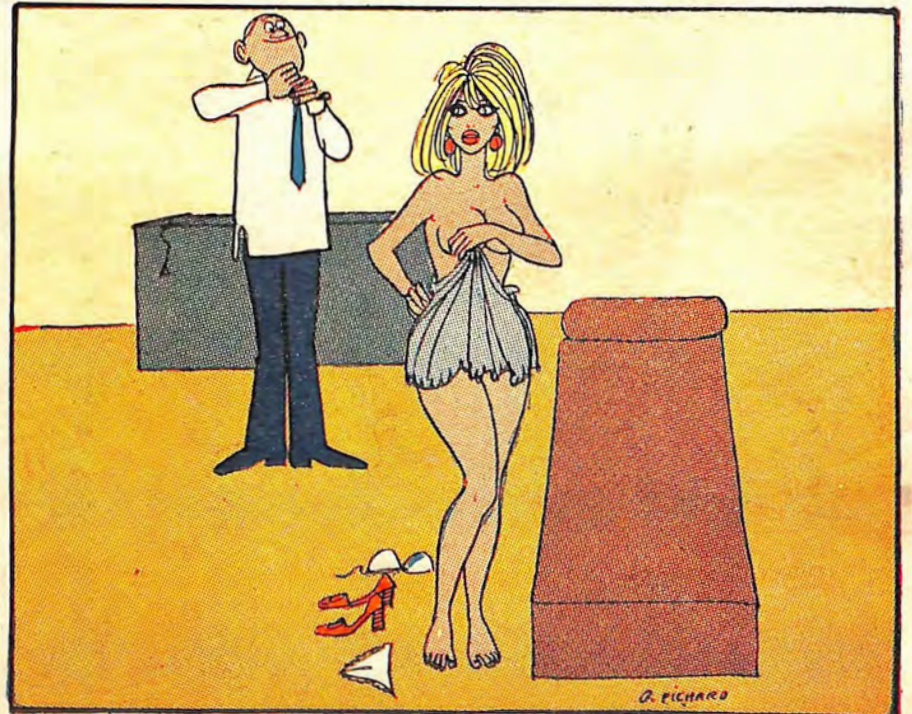
— KÖŞELERİN TOZUNU TITİZLİKLE ALDIĞINA ÇOK MEMNUN OLUYORUM KIZIM !

— YEMEKLERİ BOŞVER. SERVİSİ NASIL BUL -
DUN ?..

— SİZ DE Mİ GRİP OLDUNUZ ? ÖYLEYSE YANIMA
GELİN BERABERCE DİNLENELİM !..

— PEKİ AMA DOKTOR BEY, SİZ NEDEN GÖYÜNÜYORSUNUZ?